

SKOROVŠECKO

ze SKORONIC

Bulletin o dění v obci č. 1/2012

Obsah čísla

- Úvodník starosty..... 1
- Budování kanalizace..... 2
- OS Legem et Iustitia..... 3
- Ankety na webu 3 – 4
- Malovaný kraj..... 5
- Skoronské stopy na EURO .. 6 – 7
- Skoronští vinaři 8 – 9
- Mikroregion Nový Dvůr.... 10 – 11
- Prázdniny na kole 12 – 14
- **Škola základ života**
- Bída českého školství 15
- ZŠ Vlkoš..... 15
- ZUŠ Vracov..... 16
- MŠ Skoronice 17
- Zápisy z kronik 18 – 19
- Vzpomínky na školní roky... 19 – 21
- Prázdniny a dětství 21 – 22

„Léto budiž pochváleno...“

Zvolání plavčíka Důry z Rozmarného léta bylo první, co mě napadlo, když jsem přemýšlel o úvodníku pololetního čísla obecního magazínu. Letošní léto totiž začalo vskutku rozmarně. Několikadenní úmorná vedra střídají šedivé týdny pod zataženou oblohou, nářky nad katastrofálním suchem se mění v obavy z deště, který znemožní sklídit úrodu, která je i tak u většiny plodin letos špatná. Čas prázdnin a dovolených je navzdory počasí obdobím odpočinku a relaxace, proto jsme prázdninové číslo obecního magazínu sestavili z příspěvků, jejichž čtení má být především odpočinkem a zábavou. Trochu bezstarostnosti a dobrá nálada k létu patří. Budu rád, když vás pobaví manželské dialogy nebo luštění vlastivědné cyklohádky, případně si vyberete některý z tipů na výlet. Mezi vodami je příjemný chládek a koupání na dosah. Osvěžení, i když třeba jen paměti, nabízí ohlédnutí za letošními akcemi Vinařského spolku i reportáž z návštěvy fotbalového EURO 2012, které napsal Aleš Rajsígl.

Protože zásadní informace a kompletní údaje o plnění volebních programů jednotlivých sdružení, o podaných a realizovaných projektech, o hospodaření obce a záměrech zastupitelstva a vedení obce na léta 2013 a 2014 přineseme v tematické příloze prosincového čísla obecního bulletinu, zde uveřejňujeme pouze základní informace o současném stavu budování a financování kanalizace doplněné fotografiemi. A protože létu kromě dobré nálady sluší i dobré zprávy, chci se s vámi podělit o úspěchy v získávání dotací. V prvním pololetí letošního roku byly podpořeny tři naše projekty, které přinesou do obecního rozpočtu téměř milion korun. Projekt přestavby budovy muzea a vybudování expozice Jízdy králů podpoří Kyjovské Slovácko v pohybu a Ministerstvo kultury částkou 850 000 Kč, dotace Jihomoravského kraje nám pomůžou realizovat projekt „Rok na slovácké dědině – tradice jako prožívaný odkaz předků“ a zpracování nového územního plánu obce.

V tematické části věnované školství si můžete přečíst výpisy ze školních kronik za léta 1901 až 1940 a prohlédnout reprodukce z památníčku paní Ludmily Lungové, které nám laskavě poskytla její dcera paní Pavla Klimešová. O cestě památníků na výstavu do Ameriky si můžete přečíst krátký zápis v školní kronice. Půvabné vzpomínky na školní vyučování a dětství mezi válkami od pana Vojtěcha Holcmana a tetičky Rybové jsou připomínkou časů, kdy autorita učitelů byla neotřesitelná a škola byla základem života. O úspěších skoronských žáků ZUŠ Vracov napsal pan učitel Martin Fukan, o radost z šikovných dětí, vydařeného výletu a nového vybavení v mateřské školce se s vámi podělily ředitelka MŠ Anna Kůřilová a učitelka Gabriela Šťastná.

Budování kanalizace se rozběhlo naplno

Do poloviny července byla zhotovena jámka a korpus pro technologické zařízení přečerpávací stanice u zahradnictví Magnolia a položeno potrubí pro výtlak směrem k Miloticím, které je z větší části osazeno kanalizačními šachtami. Proběhlo hrubé vyčištění bývalého náhonu, který bude po úpravě sloužit pro odvod povrchových vod. V červnu bylo zahájeno pokládání potrubí kanalizačního sběrače podél náhonu a jeho osazení manipulačními šachtami. V současné době probíhají práce na Zelničkách, v průběhu prázdnin bude dokončeno pokládání potrubí až k budoucí přípojce od Vlkoše za pódium přírodního areálu na Lúkách. Po jeho položení bude následovat dočištění a úprava koryta náhonu od ústí do Hruškovice po zatrubnění, které převádí vodní tok do Hruškovice.

Po složitých jednáních došlo k dohodě o průběhu trasy kanalizace pod silnicí v Miloticích. Dohodnutá varianta respektuje stanovisko obce Skoronic jako investora a nepředpokládá nutnost vícenákladů. Od 4. srpna bude probíhat budování části kanalizace od sýpky po zámek v Miloticích. V období od 4.8. do 1.9.2012 proběhne při plné uzávěrci budování části kanalizace pod silnicí, částečné uzavření této komunikace bude trvat až do ukončení prací v úseku Milotice – předpoklad je do poloviny října.

Budování kanalizace Skoronic – Dědina a instalaci vývodů pro domovní přípojky předpokládáme v jarních měsících roku 2013. Po prázdninách uspořádáme schůzku majitelů domů na Dědině za účasti projektanta stavby, na které chceme projednat orientaci a časový harmonogram domovních přípojek, které si budou budovat majitelé domů na vlastní náklady.

Připojení na kanalizaci čeká všechny domy v obci, jen způsob řešení bude individuální. Informace k této etapě odkanalizování domů vám včas poskytneme. Dokončení stavby je dle harmonogramu smlouvy o dílo 31.5.2013, závazný termín stanovený Ministerstvem zemědělství ČR je 31.7.2013.

Financování:

Do současné doby bylo vyfakturováno a uhrazeno 1 204 927 Kč za projektovou a inženýrskou činnost (Aqua Procon Brno) a příslušné podíly této částky byly dle smlouvy o spolufinancování přefakturovány obcím Vlkoš a Milotice. Obě obce již faktury uhradily. Firma Strabag vyfakturovala za práce od zahájení stavby do 20. července sumu ve výši 5,5 milionů korun. Částka 4 500 000 Kč byla uhrazena z dotace MZe, červencová faktura bude ze stejného zdroje uhrazena v termínu splatnosti. Touto fakturou jsou z poloviny vyčerpaný dotační zdroje MZe, od měsíce října 2012 předpokládám čerpání finančních prostředků z úvěru Skoronic a zdrojů obcí Vlkoš a Milotice. Náklady na vybudování kanalizace v části Dědina a podíl obce Skoronic na budování kanalizačního sběrače činí 4 900 000 Kč. Na úhradu těchto nákladů použijeme bezúročný úvěr dotovaný MZe, ušetřené prostředky na účtu obce, které činí v současné době cca 3 miliony korun použijeme na financování neuznatelných nákladů projektu a spolufinancování dalších projektů.

Jan Grombíř

Přestavuje se občanské sdružení LEGEM ET IUSTITIA

Jsme občanské sdružení, které navazuje na práci OS Nezávislá občanská poradna Olomouc, které existuje a pracuje v Olomouci již od roku 1999. Jelikož našimi klienty jsou občané i z jiných krajů a není jich málo, cítíme potřebu činnosti poradny rozšířit formou poboček OS LEGEM ET IUSTITIA – SÍŤ PORADEN ČR i do dalších regionů. Čili vytvořit síť poraden, která by svým pokrytím garantovala přístupnost co největšímu počtu obyvatel a byla tak dostupná všem potřebným občanům, kteří se ocitli v tíživých životních situacích, svou situaci řešili včas a nedostávali se do následných neřešitelných situací a problémů. Naše poradna již existuje v Hodoníně, a to prozatím na adrese Palackého 6, Hodonín.

Poskytuje sociálně-právní poradenství všem občanům, kteří jsou finančně znevýhodněni, potřebují ho a mají o něj zájem. Jsme nezávislí, takže nejsme závislí ani na státních institucích ani na soukromých subjektech. Naše služby nezahrnují pouze poradenství, ale nabízíme klientům řešení od počátku problému až do jeho vyřešení v oblasti sociální, oblasti občanského práva, rodinného práva, pracovního práva a finanční gramotnosti, mimo jiné i v oblasti oddlužení /osobní bankrot/. To znamená, že sepisujeme následná podání, žaloby, návrhy a jsme schopni zastupovat klienta při soudních jednáních, styku s institucemi apod. Vedeme vlastně klienta od vstupní konzultace až po dořešení jeho problému.

Abychom toho mohli dosáhnout, musíme činnost naší neziskové organizace a její poradny zviditelnit co nejširšího počtu obyvatel. Proto také spolupracujeme s našimi mediálními partnery, jako je Český rozhlas, Česká televize, noviny regionů. Spolupracujeme také s magistráty měst a obcí a neziskovými organizacemi, zabývajícími se obdobnou problematikou v těchto oblastech.

Je to důležité proto, že většina našich spoluobčanů, kteří se do nepříznivé životní situace dostali nebo se k ní blíží, není schopna ji řešit, neví na koho se obrátit, neví jak na ni reagovat. Proto se následně snaží problém ignorovat, strčí obrazně řečeno hlavu do písku. Je nasnadě, že pak i následná pomoc z naší strany nemůže přinést žádný uspokojivý výsledek. Řešení je pak většinou nemožné.

Abychom mohli pracovat i pro občany Vaší obce, je nutné, aby se občané Vaší obce dozvěděli, že taková poradna existuje, co je obsahem její činnosti a také to, že je schopna pomoci řešit jejich tíživou životní situaci. Vše pak bude z naší strany směřováno k tomu, aby se Vaším občanům dostalo, při řešení jejich tíživé životní situace, co největší pomoci a bylo jim tak umožněno znovu vést plnohodnotný život.

Jiří Beneš
statutární zástupce o. s.
LEGEM ET IUSTITIA – SÍŤ PORADEN ČR

Kontakt:

Veronika Benešová, ředitelka poradny Hodonín
tel: 721 972 618, 737 381 312
e-mail: soc.pravniporadny.lei@seznam.cz

Jak nás hodnotí účastníci anket na webových stránkách obce...

Od spuštění nové verze webových stránek obce zkoumáme názor jejich uživatelů na podobu obecního webu, práci zastupitelstva obce, preference při realizaci projektů a úprav v obci i vztah k širšímu společenství v rámci mikroregionu. Počet respondentů ankety svědčí o zájmu veřejnosti a potřebě uživatelů vyjadřovat se k dění v obci. Nám slouží vaše názory jako důle-

žitá zpětná vazba. Samozřejmě nás těší převážně kladné hodnocení dosavadní práce zastupitelstva obce, za důležitější však považujeme skutečnost, že odpovědi na anketní otázky často potvrzují shodu našich kroků a rozhodnutí s většinovým názorem účastníků ankety. V této formě komunikace s občany chceme pokračovat. Uvědomujeme si omezené množ-

ství témat týkajících se bezprostředně obce, proto se chceme v budoucnu zaměřit i na významné celospolečenské oblasti. Děkujeme všem, kteří nám svými názory pomáhají hledat konsenzus v řešení problémů v obci a vyzýváme vás k návrhům témat či otázek, které by se mohly v anketách objevit.

Jan Grombíř

Líbí se vám nová podoba a funkčnost webových stránek obce?

a) Ano, jsou pěkné a přehledné, nacházím tady to, co hledám.

197 (30,3 %)

b) Spíše ano, ale mohlo by to být lepší.

155 (23,8 %)

c) Spíše ne, musíte na nich ještě hodně zapracovat.

150 (23 %)

d) Ne, je to hrůza!

149 (22,9 %)

od 21.1.2011 do 30.6.2011 celkem hlasů: **651**

V jaké oblasti funkčnosti webových stránek obce spatřujete nejvíce nedostatky?

a) vizuální vzhled a grafika

82 (36,9 %)

b) aktuálnost a obsahová náplň

72 (32,4 %)

c) přehlednost a uživatelská orientace

68 (30,6 %)

od 11.3.2011 do 11.4.2011 celkem hlasů: **222**

Jaký název byste dali novému obecnímu periodiku? (Možnosti vybrány z návrhů občanů.)

a) Skoronské okénko

183 (19,9 %)

b) Skoronské fórum

167 (18,2 %)

c) U nás ve Skoronicích

188 (20,4 %)

d) Život po skoronsku

183 (19,9 %)

e) Skorovšecko

199 (21,6 %)

od 14.3.2011 do 10.7.2011 celkem hlasů: **920**

Který z připravovaných projektů považujete pro obec za nejpotřebnější?

a) Výsadba zeleně a úprava veřejných prostranství

137 (20 %)

b) Oprava chodníku podél hlavní silnice

151 (22 %)

c) Oprava budovy bývalé školy a rekonstrukce 1. patra na knihovnu a centrum volného času

150 (21,9 %)

d) Realizace pozemkových úprav

139 (20,3 %)

e) Rozšíření expozice lidového bydlení a zbudování muzea Jízdy králů

109 (15,9%)

od 11.7.2011 do 10.10.2011 celkem hlasů: **686**

Jak jste spokojeni s dosavadní prací zastupitelstva obce?

a) Práci nového zastupitelstva hodnotím jako velmi dobrou

110 (30,4 %)

b) Jsem spíše spokojený(á)

87 (24 %)

c) Očekával jsem víc, jsem spíše nespokojený(á)

88 (24,3 %)

d) S prací zastupitelstva jsem nespokojený(á), konkrétní výhrady jsem napsal(a) do diskusního fóra nebo na nástěnku

77 (21,3 %)

od 11.10.2011 do 31.1. 2012 celkem hlasů: **362**

Nově jsme zavedli služby, kterými chce podpořit zájem občanů a zvýšit jejich komfort při vyřizování úředních záležitostí. Kterou z aktivit považujete pro občany za nejpřínosnější?

a) Rozšíření úřední doby obecního úřadu

100 (29,5 %)

b) Ověřování listin a podpisů

70 (20,6 %)

c) Pravidelná aktualizace webových stránek

83 (24,5 %)

d) Obsah a půlroční periodicita obecního magazínu

86 (25,4 %)

od 1.2.2012 do 15.4.2012 celkem hlasů: **339**

Mikroregion Nový Dvůr slaví v letošním roce 10. výročí založení. V čem vidíte přínos sdružení obcí Milotice, Ratíškovice, Skoronice, Svatobořice-Mistřín, Vacenovice a Vlkoš pro obec Skoronice a vás osobně?

a) Možnost získávání finančních dotací a realizace společných projektů

121 (23,3 %)

b) Příležitost k vzájemnému poznávání obyvatel okolních obcí a předávání zkušeností

111 (21,3 %)

c) Setkávání se známými a příbuznými při společných kulturních, sportovních a společenských akcích

117 (22,5 %)

d) Nevidím žádný přínos mikroregionu pro obec ani mě osobně

171 (32,9 %)

od 16.4.2012 do 16.7. celkem hlasů: **520**

Znáte dvouměsíčník Malovaný kraj?

malovaný kraj

Tradice v moderním pojetí

Jde o nekomerční celobarevný vlastivědný a národopisný časopis Slovácka, který začal být vydáván již v roce 1946. Dozvíte se v něm o historii této oblasti, místním folkloru, přírodě, zajímavých osobnostech, výtvarném umění, architektuře, archeologii, turistice a nejnověji též o tradičních lidových jídlech regionu.

Samozřejmě nechybějí ani oblíbené vzpomínky pamětníků, kalendář kulturních a společenských akcí na jihovýchodní Moravě a pohled do obsahů periodik vydávaných v celé řadě obcí. Možnost poslat do časopisu svůj článek mají odborníci i občané se zájmem o historii a folklor svého domova.

Za několik desetiletí trvání Malovaného kraje neexistuje na Slovácku vesnice nebo město, o kterých by se v časopise nepsalo, a to samozřejmě včetně Skoronice a okolí. Stejně tak může být článek o Skoronici uveřejněn v některém z příštích vydání periodika.

Malovaný kraj – to je tradice pojatá moderně. Můžete se o tom přesvědčit třeba na

www.malovanykraj.cz, kde jsou podrobnější informace o časopise, či na www.publero.com, kde si kompletní ukázkové číslo dvouměsíčníku lze prohlédnout v elektronické podobě.

Kontakty

Redakce Malovaného kraje

17. listopadu 1a

690 02 Břeclav

tel. 602 575 463

e-mail: malovanykraj@seznam.cz

Redakce Vám na vyžádání ráda pošle na ukázkou výtisk časopisu zdarma přímo domů. Na uvedených kontaktech je možno vyřídit též předplatné – jako dárek jej ocení např. i rodáci ze Slovácka bydlící dnes mimo region.

malovaný kraj

NÁRODOPISNÝ A VLASTIVĚDNÝ
ČASOPIS SLOVÁCKA / vychází od roku 1946

BŘEZEN
DUBEN

2²⁰¹²

Ročník XLVIII

Cena 35 Kč

www.malovanykraj.cz

Když naši reprezentanti na podzim ve Skotsku vybojovali druhé místo v kvalifikační skupině, získali možnost účasti v baráži. Z té postoupili na fotbalové EURO 2012 vítězstvím nad Černou Horou, my jsme se zradovali a okamžitě začali plánovat účast na zápasech naší reprezentace.

Naše podpora českých fotbalistů na evropských šampionátech se stává tradicí. Někteří z nás se zúčastnili již úspěšného EURO 1996 v Anglii, v roce 2000 se vydala skoronská dvanáctičlenná výprava na šampionát do Holandska. Portugalsko 2004 jsme vynechali, návštěvu noblesní Ženevy v roce 2008 jsme si však ujit nenechali. A tak i letos jsme toužili navštívit fotbalový svátek, který se konal u našich „sousedů“ v Polsku a na Ukrajině.

Jako obvykle nám v cestě ke splnění našeho snu stála velká překážka – los vstupenek. Prodejem a distribucí vstupenek pro všechny zúčastněné státy na turnaji se zabývá vrcholný evropský fotbalový orgán UEFA. Ten již po dlouhá léta volí formu rozdělování vstupenek na základě losování. Do konce února se museli jednotliví zájemci o vstupenky zaregistrovat na webových stránkách a poté byl vylosován pouze takový počet, který UEFA vyčlenila pro jednotlivé země.

Březnové emailové oznámení bylo i přes poloviční úspěch velmi potěšující, protože se nám podařilo získat čtyři vstupenky na první zápas naší skupiny proti Rusku a další čtyři na případnou čtvrtfinálovou bitvu. Ta ale byla ještě daleko.

Po tomto oznámení zahájí UEFA kroky, kdy musíte definitivně upřesnit iniciály jednotlivých účastníků a především uhradit cenu vstupenky, včetně případného čtvrtfinále. V případě čtvrtfinále se jednalo o vstupenky podmíněné, což znamená, že pokud by naše reprezentace do této fáze turnaje nepostoupila, na vstupenky bychom neměli nárok. To znamenalo, že vstupenky na čtvrtfi-

nále byly prodány všem účastníkům skupiny, ale nárok na ně měli pouze ti fanoušci, jejichž týmy se sem proboujaly.

Prodej vstupenek provázel neskutečný zmatek a nejistota, kdy jsme v rámci žádosti museli povolit stržení ceny lístků z účtu. Během měsíce byla stržena a znovu připsána pak zase stržena cena asi 3x. Navíc díky kurzovním rozdílům, jelikož transakce probíhaly vždy v evropské měně, to byla vždy jiná částka, no a nakonec to skončilo dvěma minusovými zápisy na mém účtu, což nám dávalo naději, že vstupenky na oba zápasy byly řádně zaplacený.

Ted' měla proběhnout distribuce vstupenek. Když jsme ještě začátkem června neměli vstupenky v ruce, byli jsme hooóódně nervózní, protože první zápas se konal již 8. června. Poněvadž UEFA nezveřejňuje žádné telefonické kontakty, bylo možné zaslání pouze e-mailových zpráv. Tři dny před zápasem nám napsali, že nestihli vstupenky rozeslat a proto si máme vytisknout e-mail, kde nám potvrzují přidělení lístků. Vstupenky si máme vyzvednout až na stadionu – no výborně, to je aspoň zpráva! Hrůza! Přesto jsme byli nuceni tento fakt akceptovat a vyrazit na cestu bez vstupenek v ruce.

Do Polska jsme se vydávali trochu v nejistotě a očekávání, jelikož jsme o blízkém sousedu moc nevěděli. Pozitivním faktem bylo určitě to, že všechny naše zápasy ve skupině se odehrávaly ve Vratislavi, což je historické město a patří mezi jedno z nejhezčích v Polsku. Zvolili jsme cestu autem a nebyla to špatná volba. Jízda byla velmi příjemná, po nové a luxusní dálnici cesta rychle ubíhala. Za pět hodin jsme dorazili do města a hledali místo na zaparkování. Ukazatele nás spolehlivě navedly ke stadionu, který je na okraji města a v jeho blízkosti jsme zaparkovali.

Nastal okamžik pravdy – vyzvednutí vstupenek! Nejdříve jsme museli najít místo, kde se vydávaly – všu-

dypřítomní pořadatelé nás ochotně nasměrovali. Zbytečně jsme se obávali dlouhého čekání a velkých front, protože před námi bylo asi pět lidí a vydávání vstupenek šlo rychle. U okénka jsem v napětí předložil vytištěný papír spolu s občankou. Sličná slečna se usmála, zkontrovala údaje a polskou angličtinou řekla „O.K., your tickets are here“. Začal jsem se smát i já a spadl mi kámen ze srdce. Po pěti minutách jsem šťastně odcházel se vstupenkami v ruce. Měli jsme dostatečnou časovou rezervu, bylo asi půl druhé a tak jsme vyrazili do města.

Informace velebíci Wroclaw nelhaly. Jedná se o nádherné město s historickým centrem, krásně upravené, čisté a plné vstřícných lidí. Na každém kroku nás místní zdravili a přáli nám vítězství. Tím jsme si byli zcela jisti. V centru města byla vytvořena tzv. „fanzóna“, kde se soustřeďovali všichni fanoušci a po celý den tu probíhaly koncerty polských skupin a vládla tu pravá fotbalová atmosféra. Dle pozdějších údajů se zde pohybovalo cca 30 000 fanoušků. Po prozkoumání tohoto „babylo-nu“ jsme se vydali na obhlídku centra. Procházka městem nás vyčerpala natolik, že objev české hospody s čepovanou plzní jsme považovali za zázrak. Radost byla veliká, o to větší pak zklamání. Český pivař by nad podáváním piva v Polsku zaplakal. Téměř všude to trvá tak dlouho, že máte pocit, že tam pivo musí přímo vařit. Když sklenici konečně přinesou, domníváte se, že vám obsluha neporozuměla. Pěna je v Polsku asi jen ve vaně a těžko se jim dá vysvětlit, že může být i na pivu – a to byla jako „česká hospoda“. Nic není dokonalé. Velmi dobrý dojem z města nám to nevzalo a pomalu jsme se začali přesouvat tramvají ke stadionu. Ještě poslední pivko před stadionem, protože dovnitř vás s ničím včetně fotoaparátů nepustí. Stoupili jsme si do fronty před vchodem. Šlo to naštěstí rychle i přes důkladnou kontrolu jsme byli za

dvacet minut v krásném stadionu. Všechno úplně nové, obrovské a těch lidí... Před zápasem vládla na stadionu výborná atmosféra. Všichni natěšení, při nástupu našich reprezentantů se zpívala krásná česká hymna. Silným zážitkem byl ale i poslech hymny ruské, monumentální a patetická melodie, ze které šel mráz po zádech. Samotný zápas se už nevyvíjel dle našich představ a nakonec to skončilo pěknou „nakládačkou“ a my – ač jsme plánovali strávit noc ve Vratislavi – jsme se asi hodinu po skončení zápasu vydali na cestu domů.

Další vývoj ve skupině byl však dobrý, a tak jsme nakonec velmi překvapivě postoupili dokonce z prvního místa do čtvrtfinále. Takže hurá do Varšavy, kde se měl čtvrtfinálový boj proti Portugalsku odehrát. Pro cestu jsme znovu zvolili auto, ač je Varšava o kus dál. Cesta nebyla rozhodně tak rychlá jako do Vratislavi, do polského hlavního města z našeho směru žádná dálnice nevede. Posledních sto kilometrů před Varšavou je silnice 1. třídy ve výstavbě, takže v podstatě projíždíte stavbou rychlostí zdatnějšího cyklisty. Po desetiho-

dinovém trápení jsme konečně dorazili do polské metropole a začalo asi hodinové pátrání po stadionu. Varšava je velké město a stadion postaven téměř v centru, což značně komplikuje dopravu. Podařilo se nám nakonec zaparkovat asi dva kilometry od stadionu na soukromém parkovišti a spěchali jsme na stadion vyzvednout vstupenky. Organizace tady nebyla tak dokonalá jako při prvním zápase. Po dlouhém čekání v úporném vedru jsme se dozvěděli, že vstupenky dostaneme na místě vzdáleném asi tři kilometry. To nás hodně roztrpčilo, ale co nám zbývalo... Naštěstí aspoň výdej vstupenek byl opět bezproblémový a rychlý a tak jsme mohli aspoň na chvíli do centra. Varšava se krásou Vratislavi nevyrovná, ale i tady bylo několik zajímavých míst. Asi po dvou hodinách strávených ve městě jsme se pěšky vydali ke stadionu. Při pohledu na majetnou krásu polského národního stadionu jsme přemýšleli, jak se dostaneme dovnitř.

Atmosféra na stadionu byla opět fantastická. Naše reprezentace byla tentokrát v roli outsidera. Překvapit se nám bohužel nepodařilo, fotbalový zážitek to byl nezapo-

menutelný. Po zápase jsme se vy-motali ze stadionu a teprve u auta si v klidu sdělovali své zážitky. Jen jsme se dostali ze spárů velkoměsta, rozložili jsme v lesíčku stan a přenocovali. Cesta domů druhý den už byla bez problémů. Velmi příjemným zpestřením byla návštěva srubu nedaleko hranic, kde byla zřízena stylová hospoda. Jedna z nejkrásnějších, jakou jsem kdy navštívil.

Výlety na evropský šampionát byly velkým – a nejen fotbalovým – zážitkem. Alespoň trochu jsme poznali naše sousedy, na které jsme zásadně změnili názor. Musím říci, že přes obavy většiny lidí i odborníků byl závěrečný fotbalový turnaj perfektně zorganizovaný a odehrál se na krásných stadionech. Nadšení Poláků pro fotbal i vstřícnost, laskavost a ochota, s jakou se chovali k hostům turnaje, vytvořily domácí atmosféru pro všechny, kdo Polsko v době EURO 2012 navštívili. Díky, Polsko, už teď se těšíme do Francie!

Aleš Rajsigl

Zimní degustace vín a exkurze do vinařských podniků

Letošní zimu připravil Vinařský spolek Skoronice, o. s. zajímavý program, který nabídl zdejším vinařům možnost zúčastnit se seriálu degustací vlastních vín. Jeho hlavním cílem bylo zjištění aktuální kvality vín, detekce případných nedostatků mladých vín a diskuze o možnostech odstranění vad či nemocí. Zorganizovali jsme celkem tři degustace, na kterých jsme v zasedací místnosti Obecního domu ochutnali především hlavní pěstované odrůdy u nás – Veltlínské zelené, Muller-Thurgau, Rulandké bílé, Ryzlink rýnský, Ryzlink Vlašský, Svatovavřínecké a Frankovku.

Vzhledem k tomu, že se tyto degustace nesetkaly s větším zájmem hlavně ze strany místních „starších“ vinařů, oslovili jsme partnerský vinařský spolek z Vlkoše, jehož členové rádi přišli a slepé hodnocení (slovní i bodové) se odehrávalo při počtu cca 11 – 15 účastníků. To je počet zajišťující maximálně objektivní hodnocení vzorků. Jak se všichni zúčastnění shodli, tyto akce mají smysl a jsou součástí základního principu vinařství, jehož jediným cílem nemá být jen víno vyrobit, ale také ho srovnat s kolegy a především o něm diskutovat. Je to cesta, jak dosáhnout vyšší kvality vyráběných vín. Nezanedbatelným aspektem těchto akcí je i setkávání lidí a často velmi zajímavé a plodné diskuze. Tyto degustace plánujeme i v příštím zimním období. Rádi bychom tyto besedy o víně dále rozvíjeli a zdokonalovali, aby v nich našli smysl i starší kolegové. Snad se nám podaří získat k ochutnávání a hodnocení vína některé dosud váhající vinaře či nové adepty vinaření.

Jedinečnou zkušeností byly řízené tematické degustace. Bohužel se nám především z časových důvodů podařilo uspořádat pouze dvě – degustace svatomartinských vín, kterou jsem popisoval již v minulém čísle a zajímavá degustace „Veltlínské zelené – křížem krázem jižní Moravou“, která byla velmi rychle naplněna.

Jako jedna z nejrozšířenějších byla tato odrůda zastoupena vzorky od profesionálních vinařů z různých vinařských podoblastí jižní Moravy. V diskuzi jsme se snažili porovnávat styl jednotlivých vinařů, vliv vinařských podoblastí a použitých technologií. Zároveň jsme si vždy řekli pár slov o jednotlivých vinařstvích a jejich vínech. Celkem jsme ochutnali 20 vzorků, včetně 3 rakouských. Degustace prokázala širokou paletu chutí a vůní Veltlínského zeleného a potvrdila zkušenost, že neexistuje dogma jediné přesné chuti či vůně této odrůdy.

Téměř každý volný víkend jsme využili k uskutečnění akce s vinařskou tematikou, formou exkurze spojené s ochutnávkou jsme navštívili také dvě blízké profesionální firmy – Vinařství Dufek a Vinařství Štěpán Maňák – v obou případech se jedná o špičková moravská vinařství. Návštěvy byly poučnou příležitostí nahlédnout „pod pokličku“ profesionálům a ochutnat vína sklízějící úspěchy po celém světě.

Námi pořádané akce jsou otevřeny všem, kteří mají zájem o víno či vinařství a proto neváhejte a zúčastněte se jich. Pravidelně o nich informujeme na obecním webu či nástěnce. Těšíme se na vaši účast.

Aleš Rajsigl

Otevřené sklepy 2012

Na poslední květnovou sobotu připravil Vinařský spolek Skoronic, o. s. druhý ročník akce pod názvem Otevřené sklepy Skoronic 2012. Přestože premiéře v loňském roce počasí nepřálo a celý den pršelo, přinesl nám první ročník neocenitelné praktické zkušenosti, které jsme plně využili.

V dnešní době je obrovská konkurence akcí s podobnou tematikou. Proto jsme pro návštěvníky připravili bohatý doprovodný program, který měl celodenní koštování zpestřit a zatraktivnit. A tak se mohli děti i dospělí projet okolím Skoronic kočárem taženým krásnými koňmi pod vedením pana Iše, velký úspěch zaznamenal také mužský pěvecký sbor z Boršova – osmnáct „chlapů“ v kyjovských krojích procházelo mezi sklepy a u každého z nich za přihlížení nadšených návštěvníků zazpívalo pár písniček.

Gastronomickým lákadlem bylo určitě výborné grilované selátko a v podvečer mnoha degustátorům zpříjemnilo závěr akce vystoupení cimbálové muziky Javor. Možnosti bezplatného vstupu a posezení u cimbálky využilo i několik místních a tak bylo kolem parketu veselo až do jedné hodiny po půlnoci.

Hlavním cílem této akce je nabídnout účastníkům možnost degustace místních vín přímo ve sklepě. O úspěchu této akce – přes její náročnou organizaci – rozhoduje především ochota místních hospodářů nabídnout své produkty. Letos jsme se rozhodli změnit systém vstupného, a tím i rozdělování peněz jednotlivým vinařům; tato změna, kterou návštěvníci otevřených sklepů velmi oceňovali, vyvolala vášně a nespokojenost některých vinařů. Je však důležité si uvědomit, že své sklepy otevírá více než 20 vinařů a není v našich silách vyhovět požadavkům každého. Zájmem Vinařského spolku jako organizátora akce je hledání průsečíku zájmů jednotlivých vinařů a dosažení přijatelného kompromisu. Naším cílem bylo, aby každý dostal minimálně zaplacené víno, které rozlil návštěvníkům, což se podařilo. Průměrně dle našich statistik „rozlil“ každý vinař asi 16 l vína, za které mu bylo vyplaceno 1 100 Kč.

Navíc akce sama přináší spoustu dalších možností přivýdělků jako je prodej vína a občerstvení. Záleží pouze na jednotlivých vinařích, jakým způsobem tyto možnosti využijí. Neocenitelným ekonomickým přínosem můžou být i získané kontakty na pozdější prodej vína, návštěvu sklepa nebo uspořádání různých akcí, oslav atd. Ne každý však sleduje pouze finanční efekt z této akce a fakt, že se v naší

sklepní kolonii pohybují stovky veselých lidí, přináší i společenské příležitosti. Seznamování lidí, setkávání se s přáteli, debatování o víně – prostě užívání si pěkného jarního odpoledne a večera.

Velký dík patří členům spolku za podíl na přípravě akce, která trvá několik měsíců. I přes jejich úsilí by otevřené sklepy bez podpory Vinařského fondu a obce v tomto měřítku nebyly realizovatelné. Poděkování patří i těm spoluobčanům a kamarádům, kteří nám byli nezištně nápomocni a vinařům, kteří otevřeli své sklepy a opět prokázali družnost a pohostinnost.

Závěrem připojuji pár zajímavých čísel: Otevřeno bylo 18 sklepů, ve kterých se prezentovalo 23 místních vinařů a naši kolegové ze spřáteleného spolku Přátelé Achtele, o. s. Vlkoš. Letošní ročník navštívilo přesně 300 platících návštěvníků. Vzhledem k tomu, že vstup do sklepů bez možnosti degustace byl volný, pohybovalo se ve sklepní kolonii více než 400 lidí. Zajímavé je bezesporu zjištění, že 40 % platících tvořily ženy a zhruba 70 % návštěvníků bylo z měst vzdálených více než 70 km od Skoronic. Jednoznačně se potvrzuje, že otevřené sklepy nejsou navštěvovány místními či obyvateli z nejbližšího okolí, ale lákají především návštěvníky ze vzdálenějších koutů Moravy i Čech. Rozvoj vinařské turistiky je příležitostí nejen pro vinaře, ale i propagaci obce a příležitostí pro místní poskytovatele služeb. Věříme, že i další ročníky se nám podaří připravit ke spojení všech.

Aleš Rajsigl

Letošní rok, zahájený tradičním silvestrovským pochodem za prasátkem do Ratiškovic, je ve znamení 10. výročí založení mikroregionu Nový Dvůr. A protože novodvorskí občané jsou soutěživí a sportovně založení, hlavní oslavou kulatého jubilea bude celoroční sportovní klání s názvem Regionhry. Ale pěkně popořadě...

„Tak jsme za ním došli, oslavili a snědli aneb Athény – Ratiškovice – Londýn 2011“

Tedy došli jsme až za prasátkem, oslavili jsme konec roku a prasátko s chutí snědli. Ranní ptáče dál doskáče... a má prasátko. Ano je to tak, někteří později přichází bohužel všechny pochutiny připravené z prasátka neochutnali, ale našťastí měli možnost, díky velkému nasazení ratiškovických sportovců, potěšit své chuťové buňky a zahřát lehce prokřehlá ušní lalůčky. To byla totiž jediná část těla, která mohla v nádherném slunečném dni a žhavé atmosféře letošních Silvestroher trpět zimou.

Jak vyplývá z titulku, olympijský duch zavítal na konec roku do Ratiškovic, kde mu všichni přichází sportovci z obcí mikroregionu Nový Dvůr, stejně jako přespolní a zahraniční, vysekli svými výkony poklonu hodnou antických atletů. Boje na jednotlivých kolbištích byly strhující, ale v duchu fair play. Tímto ovšem sportování pro rok 2012 v mikroregionu Nový Dvůr teprve začalo. Každá z obcí mikroregionu bude během roku pořádat sportovní klání s jinou tematikou, ale společnou myšlenkou – oslavme 10. výročí založení mikroregionu Nový Dvůr setkáváním a sportem. Jaký je tedy program sportovních akcí pod společným názvem Regionhry 2012?

V březnu se uskutečnily vodní hrátky v bazénu v Ratiškovicích, v dubnu přivítaly Milotice soutěžící v neolympijských disciplínách, vlkošské Hry bez hranic se konaly pod heslem „Kdo si hraje, nezlobí“. Ve Svatobořicích-Mistříně si dali dostaveníčko všechny základní školy obcí mikroregionu. První srpnový pátek pořádají Vacenovice taneční soutěž Seniordance, celoroční mikroregionální klání uzavře cyklistické kritérium obce Skoronic a cyklovýlet napříč obcemi Nového Dvora.

Ples mikroregionu

20. ledna se uskutečnil Reprezentační ples mikroregionu Nový Dvůr, který byl zároveň plesem obce Skoronic. Do nejmenší obce mikroregionu byli pozváni přátelé dobré zábavy, příjemné hudby, lahodného vína, všech krás a potěšení života, aby se v Obecním domě bavili a radovali z úspěchů, kterých společně dosáhli. Účastníky čekala bohatá tombola, živá hudba, košt vína s folklorním doprovodem a spousta dobrého jídla. Mohli jste okošťovat mladá vína novodvorských vinařů, případně vyhrát něco užitečného v tombole. Návštěvnost na plese bohužel znamenala kolize termínu s velkým plesem ve Vlkoši a dalšími kulturními akcemi v obcích mikroregionu. Upadající zájem o společné plesání byl důvodem pro návrh starostů obcí na zrušení této tradice.

Tradice na zámku aneb jak to letos vypadá v konírně milotického zámku

V sobotu 28. dubna byla slavnostně otevřena letošní expozice každoroční výstavy "Tradice na zámku" v konírně milotického zámku. Ouverturou k otevření expozice věnované letničním slavnostem bylo vystoupení Kulturního a vlastivědného sdružení ze Skoronic, které předvedlo zdobení a vyvolávání Jízdy králů, milotická děvčata předvedla obchůzku královniček. Přijďte se určitě do konírny na nádvoří zámku Milotice podívat a zažít atmosféru letničních slavností na vlastní kůži.

Projektové záměry a žádosti

V loňském roce podpořila MAS "Kyjovské Slovácko v pohybu" v rámci programu Leader projekt mikroregionu „Ubývá míst, kam chodívá pro vodu...“. Náplní projektu je oprava a revitalizace obecních studní a úprava prostranství kolem studní na odpočinková místa. Realizace projektu proběhne na podzim letošního roku. Podali jsme žádost o dotaci na projekt oživení obecních knihoven a zapojení dětí do čtenářských aktivit.

Na realizaci projektu se měli podílet žáci jednotlivých základních škol mikroregionu. Tento projekt nebyl bohužel Ministerstvem pro místní rozvoj ČR podpořený. Podpořený z letošní výzvy programu Leader byl projekt na vypracování studie na využití oblasti vrchu Náklo.

V současné době připravujeme nové webové stránky mikroregionu. Stránky dostanou atraktivnější layout, intuitivnější ovládání a novou náplň jednotlivých odkazů. Chceme, aby mikroregionální web poskytoval kompletní a aktuální informace občanům Nového Dvora a zároveň byl vyhledávaným a využívaným průvodcem jeho návštěvníkům.

V rámci projektu „Do háje...” dojde k propojení turistických cílů a zajímavých míst v mikroregionu do databáze, které přispěje ke zviditelnění a návštěvnosti obcí a bude užitečným nástrojem orientace návštěvníků Nového Dvora.

Mikroregion chce rozvinout spolupráci s živnostníky a neziskovými organizacemi jednotlivých obcí. Cílem aktivity je zajištění propagace těmito subjekty a rozšíření spolupráce občanských sdružení v rámci mikroregionu.

Tomáš Salava, manažer mikroregionu Nový Dvůr

Přání mikroregionu k 10. narozeninám

Deset let existence mikroregionu je dobrý důvod k ohlédnutí a taky k zamyšlení. Kdo jsme, co chceme, kam kráčíme... Bilancování nechám povolanějším – starostům, starostkám a aktivistům, kteří stojí u zrodu společenství obcí Nového Dvora. Já jsem v minulosti novodvorské aktivity sledoval většinou s respektem, uznání a obdiv sklízely projekty realizované na území mikroregionu i u ostatních sdružení obcí v Čechách a na Moravě.

Už na prvním zasedání starostů obcí mikroregionu v tomto volebním období jsem upozorňoval na skutečnost, že prestiž a dobrá pověst Nového Dvora roste vzdáleností od „místa činu“. Mezi obyvateli členských obcí (včetně autora tohoto sloupku) roste spíše přesvědčení, že dosavadní model fungování a náplň činnosti sdružení se vyčerpaly. Svědčí o tom ostatně i výsledky ankety, která zkoumala názor mezi respondenty webových stránek obce Skoronic. Pokud má sdružení plnit svou funkci, stojí před vedením mikroregionu a starosty obcí zásadní rozhodnutí, jak dál. Domnívám se, že chce-li být mikroregion skutečně přínosným a dělným společenstvím zúčastněných obcí, musí se změnit z těžkopádného, drahého a neinvenčního příjemce dotací a organizátora nechtěných akcí ve spolehlivého koordinátora propagace obcí, spojovatele místních aktivistů a sdružení a nápaditého tvůrce větších regionálních projektů.

Výše uvedenou bilanci letošních aktivit Nového Dvora zpracoval Mgr. Tomáš Salava. Mladý muž z Vracova je nový manažer mikroregionu, kterého účastníci a návštěvníci regionher poznali jako vtipného a invenčního moderátora i dobrého organizátora. Po jeho půlročním působení se zdá, že mikroregion má konečně pracovitěho a zaujatého manažera, kterého práce baví. To je další důvod, proč hledat způsob, jak dát jeho práci smysl a směr.

Jan Grombříš

Ohlédnutí za reprezentací Skoronic na Regionhrách 2012:

„Vodní hrátky“ v Ratíškovcích

„Neolympijské sporty“ v Miloticích

„Kdo si hraje, nezlobí“ ve Vlkoši

Tip na výlet Mezi vodami

Jižní úsek Moravské stezky – dálkové cyklotrasy, která protíná Moravu od hraničního přechodu Glucholazy/Mikulovice do Břeclavi – vede Slováckem a Podlužím převážně po silnicích 3. třídy. Klidnou a bezpečnou alternativou ke značenému průběhu stezky je romantická varianta trasy přírodou Pomoraví.

Délka: 55 km

Náročnost: lehká

Kolo: krosové, horské

Turistická oblast: Slovácko, Pálava

Průběh: Uherský Ostroh – Veselí nad Moravou – Vnorovy – Petrov – přístaviště Skalica – Rohatec – Hodonín – Lanžhot – Břeclav

Podél řeky Moravy i mezi vodami řek, říček a říčních ramen objevíte ojedinělé přírodní lokality i unikátní technické památky Baťova kanálu. Klidná a bezpečná trasa je stvořená pro celodenní rodinný výlet. Na své si přijdou milovníci vína, lidové architektury i historických a přírodních památek. Začít můžete na hranici Zlínského a Jihomoravského kraje v Uherském Ostrohu, který je železniční zastávkou na trase Brno – Uherské Hradiště. Značená cyklostezka č. 47 i Strážnická vinařská stezka vás přivedou po cyklostezce a klidné místní komunikaci v blízkosti řeky Moravy do Veselí nad Moravou. Cestou k přístavišti Baťova kanálu byste neměli minout vodní elektrárnu, která je státem chráněnou technickou památkou. Během oběda v přístavišti „Baťáku“ si můžete rozmyslet, zda budete pokračovat kolmo či zda strávíte odpolední siestu na lodi. S kolem na palubě můžete obdivovat přírodu i technické památky Baťova kanálu do nejbližšího přístavu ve Strážnici.

Lepší výhled a bezprostřednější zážitek z přírody a památek podél vodního toku však nabízí kolo. Stezka po levém břehu jedinečné vodní cesty vybudované ve 30. letech minulého století nenabízí sice komfortní asfaltový povrch, o to více však romantické kolování, které na své pouti střídá polní cesty, travnatý chodníček na břehu Kanálu i zpevněný povrch v blízkosti plavebních komor. V místě křížení řeky Moravy a Baťova kanálu – plavební komora Vnorovy 2 – musíte opustit bezprostřední blízkost vody, na břeh se vrátíte po krátké smyčce dvojím odbočením doprava. Před Strážnicí kříží kanálový úsek říčka Velička, za přejezdem jejího mostu a krátkým úsekem kolem zámeckého parku dospějete do přístaviště města známého věhlasným folklórním festivalem. Strážnice však nabízí mnoho zajímavých památek a zážitků celoročně. Muzeum vesnice jihovýchodní Moravy, Synagoga a židovský hřbitov či Strážnické vinobraní patří k těm nejatraktivnějším.

V další obci na trase, Petrově, kterou zdobí nejceněnější soubor sklepních staveb v ČR, přejedete plavební komorou na pravý břeh, po němž pokračuje trasa k výklopníku Sudoměřice a přístavišti Skalica. Pokud se rozhodnete navštívit architektonickou perlu Záhoří, do města samotného je to pár minut jízdy. V místě, kde Baťův kanál ústí do řeky Moravy, je už téměř na dohled město Hodonín, kam vás značení Moravské stezky přivede přes Rohatec sotva za půl hodiny.

Z rodiště T. G. Masaryka můžete kolem vody – tentokrát spanilou jízdou po břehu řeky Moravy – pokračovat dále na jih. Řeku opustíte u Lanžhota, odkud vede Moravská stezka přes archeologické naleziště Pohansko do Břeclavi. Pro zpáteční cestu do centra Slovácka můžete zvolit jižní úsek dálkové cyklotrasy č. 412. Po klidných silnicích i nenáročným terénem vás provede malovaným Podlužím, upravenými a harmonickými vesnicemi i kultivovanou krajinou a přírodními památkami vinorodého kraje. V severní části popisované oblasti nabízí trasa náročnější cyklistiku – lesní a kopcovité úseky napříč Ždánickým lesem.

Doporučujeme navštívit:

Veselí nad Moravou

- Baťův kanál

Strážnice

- Muzeum vesnice jihovýchodní Moravy

Petrov

- sklepní areál Plže

Sudoměřice

- technická památka Výklopník

Pohansko

- archeologické naleziště

Popis dvou etap čtyřdenního cyklovýletu je vlastivědnou hádankou pro ty, kdo si chtějí ověřit všeobecné znalosti o Česku. Řešení můžete pojmut jako prázdninovou kratochvíli, inspiraci pro vlastní výlet nebo soutěž o cyklobalíček (rukavice, láhev, mapy). Do slosování budou zařazeni ti z vás, kteří správně odpoví na osm ze čtrnácti otázek a odpovědi pošlou mailem na adresu: starosta@skoronice.cz nebo předají do konce srpna v kanceláři obecního úřadu.

I čtyři hodiny cesty vlakem, tři velká železniční nádraží a dvě změny režimu pro přepravu kol mohou být jednou za život příjemným zážitkem. Cestu vlakem do města ...¹, které bylo vstupem do čtyřdenního cyklistického putování, provázela od začátku výborná nálada, sdělované těšení a ideální cyklistické počasí. Město nás přivítalo výbornými cyklostezkami a architekturou české moderny, okružní cesta okouzila krásou a elegancí, kterou svému panství vtiskli Perštejnové.

Po krátkém motání na předměstí se vydáváme směrem na sever; proměnlivá vyhlídka na ...² – goticko-renesanční hrad, který se svými 82 metry nad okolním terénem tvoří charakteristickou dominantou kraje – nás provázela ještě několik kilometrů. Svižnou jízdou po klidných komunikacích, občas příjemně střídaných cyklostezkami, jsme se rychle přiblížili k městu se slavnou betlémskou tradicí³ a místu první zastávky. Bleskovou likvidací restaurační zahrádky na náměstí nezpůsobil náš příjezd, ale blížící se bouřka. Více než hodinové přístřeší poskytl nám i kolům interiér restaurace.

Stejně rychle jako začala, bouřka i končí a my mírně stoupáme na severovýchod. Déšť vyčistil vzduch a my si užíváme dalekých výhledů do temné zeleně. Pozvolna spějeme k městu ...⁴, jehož městská památková zóna s renesančními a barokními domy nese také perštejnské stopy, krásná je vyhlídka z hradeb na řeku ...⁵ meandrující v údolí. V pozdním odpoledni se ozývají naši první hostitelé Strnadovi – zelňačka k večeři bude připravena v sedm hodin. Táhlé stoupání nabízí ve svém nejvyšším bodu širokoúhlý výhled na ...⁶, kocháme se a klesáme do rodiště známého českého spisovatele, který prožil polovinu života v kanadském exilu. Městem ...⁷ jenom projíždíme, renesančně-barokní zámek si prohlížíme ze sedel.

Lesnatou krajinou se blížíme k rodišti spisovatele, jehož příjmení dalo název divadelnímu festivalu. Město ...⁸ je nevzhledné sídlo na jižním okraji chráněné krajinné oblasti ...⁹. Průjezd městem završujeme prudkým stoupáním končícím na travnatém dvorku elegantní prvorepublikové vilky, bydliště Terezy a Tomáše Strnadových. Milí a přátelští hostitelé, rozkošná roční dvojčata Ema a Tobiáš a zablíbený pes, jehož jméno jsem zapomněl, nás přijali jako vlastní. Tichý zelený dvorek s nádhernou vyhlídkou na okolní kopce, vynikající Tomášova zelňačka a dlouhé noční klábosení s domácími krásně završily první den putování. U Terezy a Tomáše jsme byli vítanými hosty.

Časnou snídani na dvorku v psí společnosti – koláče a jogurt jsem pořídil při ranní procházce vylidněným městem – tak pěkně začal druhý den výletu. Prvních deset kilometrů 2. etapy nás doprovází Tomáš s dvojčaty spokojeně spícími ve vozítku za jeho kolem. Zhruba na patnáctém kilometru si na své přichází milovníci kopců, táhlé stoupání je první zkouškou vrchařů. Ocítáme se v ...¹⁰, objevují se charakteristické znaky podhorské krajiny – hrázdné domky a samoty, říčka vlnící se podél cesty. Město ...¹¹ je branou do romantické oblasti skalních měst a osobité lidové architektury. Kamenné panoptikum písčivcových skal je působivé i ze sedla kola, nezesedáme a pokračujeme v cestě. Náročnost dalšího úseku etapy nejlépe dosvědčuje příběh, který jsem tady před lety zažil ve vlaku cestou z ...¹² do ...¹². Strojvůdce vystoupil z jedoucího vlaku, aby poté, co v lese nasbíral košík hub, pomalu zaujal své místo v kabině a vlak plynule pokračoval k cíli. Hrdinou našeho příběhu byl Martin, který tady i ve všech dalších kopcích zaujal místo na konci skupiny a byl morální oporou těm, kteří zaostali. Po prudkém sjezdu zeleným tunelem se před námi otevřelo impozantní panorama, nad námi žhnulo palčivé slunce a zlověstně černá obloha na dohled nás potom provázela až do ...¹³. Krátkou zastávku ve městě využíváme každý po svém. Já s Oldou k návštěvě výborné cykloprodeje na náměstí. Ohromnému výběru, vtipným a kvalifikovaným prodávacům jsem neodolal. Nové rohy jsem si namontoval hned večer. Láhev do rámu kola sedla jak prdel na hrnec, ladí a neteče. Hrozící mraky spolky kopce.

K cíli druhé etapy se vydáváme po staré cestě, která brzy za městem přechází v jedinou možnou. Na vyhlášenou horskou prémii, dvanáctikilometrové stoupání na ...¹⁴, si troufli jen Ondra a Martin. Odměnu pro vítěze, palačinky se šlehačkou, si za předvedený výkon zasloužili oba. Za deset minut už nás vítá početná rodina Gavlíkova na prahu staré pošty, kde budeme dnes nocovat. Při večerním posezení ve společnosti Miloše a Rulandského modrého ze Sudoměřic upravujeme trasu třetí etapy. Jak se nazítří ukázalo, byla to nejpěknější etapa výletu a zároveň nejdelší a nejkopcovitější trasou, jakou jsme spolu za léta cyklotoulek jeli.

Jan Grombíř

Tip na výlet: Drobné sakrální památky na Kyjovské a Mutěnické vinařské stezce

1. den: 50 km

Spolehlivým průvodcem při putování za němými svědky slovácké religiozity vám bude informační tabule pod dřevěnou rozhlednou na vrchu Johanka u obce Hýsly. Mapuje drobné sakrální stavby na Kyjovsku a v její blízkosti stojí jedna z nejvýznamnějších – socha sv. Jana Nepomuckého, která zde byla vztyčena už před jeho svatořečením. Zelené žudro Kyjovské vinařské stezky vás pak vinorodým krajem přes Moravany a

Čeložnice provede lesními partiemi Chřibů a okrajem Ždánického lesa. Cenné stavby lidové architektury najdete téměř v každé vesnici – patrová zvonice se slunečními hodinami z poloviny 19. století v Čeložnicích, jednoduchý dřevěný kříž, který moderní symbolikou vyjadřuje krutost smrti na kříži nad Bohuslavicemi a rustikální kaplička z konce 18. století za Věteřovem patří k těm nejzajímavějším.

2. den: 45 km

Z Kyjova nadohled – od Lištiho kopce směrem na jih se vydává Mutěnická vinařská stezka. Více než 60 km členité trasy zdobí desítky kaplí a poklonek, křížů i božích muk, které „k větší cti a slávě boží“ vystavěli bohatí donátoři i bohabojní sedláci. Za pozornost stojí množství těchto staveb v první osadě na stezce Svatobořicích-Mistříně. Kaple se sochou sv. Jana Nepomuckého v ohradní zdi milotického zámku, kam vás přivede Hraběcí cesta z Mistřína, je ukázkou rokokové interpretace kultu tohoto světce. Severní větev Mutěnické vinařské stezky se vrací do Kyjova přes Hovorany a Šardice. Pozdně barokní Svatá Trojice nad Šardicemi je architektonicky hodnotnou stavbou z poloviny 18. století.

Manželské dialogy

PŘED SVATBOU...

Ona: Ahooj!

On: Nooo konečně!

Ona: Chceš, abych odešla?

On: Ne, ne, ti hrabe? Už jen ta představa je hrozná!

Ona: Miluješ mě?

On: Samozřejmě, celé dny a noci!

Ona: A podvedl jsi mě někdy?

On: Ne, nikdy, proč se tak hloupě ptáš?

Ona: A budeš mě líbat?

On: Jasně při každé příležitosti!

Ona: A byl bys schopný mě někdy praštit?

On: Si se zbláznila, vždyť víš, jaký jsem!

Ona: Můžu ti důvěřovat?

On: Ano

Ona: Miláčku...

A pár let po svatbě... čtete od spodu!

PŘED ROZVODEM...

Manžel sleduje fotbal. Žena ho vyruší:

Můžeš opravit světlo na chodbě? Dlouho nesvítí.

Ted? Vypadá to snad, že bych měl na čele napsáno – elektrikář?

A co dveře u ledničky? Nedovírají.

Cože? Mám tam napsáno – pracovník Callexu?

A co alespoň opravit schody? Celé se hýbou, můžeme se na nich zranit.

Jsem snad tesař s nápísem – OBI? Mám toho dost. Jdu do hospody, tam bude klid.

Po 2 hodinách v něm začne hlodat svědomí a vrací se domů. Vchází do bytu: schody opravené, světlo funguje. Vezme si pivo z lednice – je opravená. Přistoupí k ženě: *Teda, jsi fakt dobrá. Jak jsi to všechno udělala?*

Já ne, seděla jsem bezradně venku a brečela. Okolo šel jeden kořen a ptal se, proč brečím. Tak mu to povídám a on řekl, že to vše udělá, když se s ním vyspím nebo mu upeču buchty.

A jaké jsi upekla?

Mám snad na čele napsáno Dr. Oetker?!

Labyrint světa a bída českého školství

Dnešní školství nemá s Komenského odkazem téměř nic společného. A nad morálním stavem naší společnosti by jistě taky nejasal.

Jestliže úroveň naší společnosti závisí na vzdělanosti jejích členů, bude cesta k nápravě věcí lidských ještě velice dlouhá. Pochybný kult dítěte, neúcta ke všem autoritám i nekompetentní řízení přivedly školství v naší republice na současnou nevyhovující úroveň. Množství požadovaných znalostí se ve školách neustále snižuje. Děti nemají z rodin vypěstované morální vlastnosti a chtějí dosáhnout cíle bez práce, s co nejmenším úsilím. A tak úkoly, které děti bez problémů plnily např. před deseti lety, nelze v dnešní škole žákům vůbec zadat. Přitom určitě nejsou hloupější než jejich předchůdci. Mají obrovský přísun informací, ale neumějí si z nich vybrat ty důležité. Manipulace vítězí nad vlastním názorem a rodiče bohužel často nemají čas dětem předat svoji životní zkušenost. Neuvedomují si, že čas věnovaný dítěti nikdy není ztracený.

V předchozích generacích byla výchova a vzdělání založeny na předávání rodinných znalostí, dovedností a tradic. V dnešní době škola stále víc přebírá úlohu rodiny, její výchovné možnosti ovšem jsou velmi omezené. Kvůli špatné legislativě se stala bezzubou institucí, která nemá žádnou obranu proti dětem nevychovaným, zlým a zákeřným. Ty terorizují nejen učitele, ale i své spolužáky.

Bez kázně a řádu nemůže dobrá škola existovat a Jan Amos Komenský káže od žáků vyžadovat. A pro neposlušné chlapce doporučoval „použit metličku“. S nekáznými žáky jde ruku v ruce pokles úrovně vzdělání. Jestliže učitel nemá ve třídě klid na svou práci a někteří žáci neustále hrubým způsobem vyrušují a učitele provokují, nemůže se věnovat výuce, a ochuzeny jsou nakonec všechny děti. Ty, které mají zájem se učit, nemají pro svoji práci podmínky. Učitelé pak nejsou průvodci dětí na cestě ke vzdělání, nýbrž oběti v rukou agresorů.

Málokteré dítě se učí dobrovolně, protože učení je těžká práce, která vyžaduje úsilí, vytrvalost, odpovědnost. Jestliže rodiče své dítě nepodporují, nebo je dokonce přímo zrazují, nelze očekávat jeho dobré školní výsledky.

Komenského národ může v budoucnu patřit k nejhlupejším a nejméně vzdělaným. Asijské národy, které mají vzdělání jako svou opravdovou prioritu, zcela ovládnou naši ekonomiku. A nejen ji. Máme ještě právo hlásit se k odkazu Jana Amose Komenského?

Jana Smetanová
ředitelka ZŠ Polabany 2, Pardubice

Tematickou část prázdninového čísla jsme se rozhodli věnovat školství. Ředitelům všech škol, které navštěvují žáci ze Skoronice, jsem poslal článek „Labyrint světa a bída českého školství“ ředitelky základní školy z Pardubic s žádostí:

„Letošní pololetní vydání obecního magazínu chceme věnovat školství, které považujeme pro zdravý vývoj obecního společenství a společnosti vůbec za oblast z nejdůležitějších. Žádám Vás tímto o laskavost a napsání příspěvku, který občanům Skoronice představí základní školu, kterou navštěvují i děti ze Skoronice. Jakou k tomu zvolíte formu je samozřejmě na Vás. Bude-li příspěvek potvrzením zkušeností paní ředitelky z Pardubic – dobře, bude-li polemikou s jejím textem, ještě lépe. Přivítáme jakýkoliv příspěvek od Vás osobně, učitelů či žáků, třeba i formou obrázku, fotografie. Děkuji Vám za čas, který věnujete zpracování příspěvku do bulletinu obce Skoronice“.

Z pěti oslovených ředitelů základních škol odpověděl jenom ředitel ZŠ a MŠ Vlkoš Mgr. Břetislav Junášek, ostatní na žádost nereagovali. Možná i to je odpověď na otázku o úrovni českého školství.

Jan Gromniř

Stav dnešního školství

Každá doba nese své. To co bylo dříve, dnes už není. Také pohled na dnešní školství se dá pojmout z různých úhlů. Od dob Komenského uplynulo již mnoho vody. Stále častěji kolem sebe slyšíme, že dnešní děti jsou hrozné. Já tvrdím, že jsou jen jiné. Přizpůsobují se svému okolí a moderní době, která se vyvíjí neuvěřitelně rychle. I ony budou zřejmě o dalších generacích hovořit tak, jak to slyšíme dnes my. Mě osobně velmi zarazí dnešní kredit učitele. Mnoho lidí nás bere jako ty, kteří mají jen neustále nějaké prázdniny a volno. Přitom si myslí, že škola má rodinu nahrazovat ve výchově. Sami nemají dostatek času na to, aby se svým dětem plnohodnotně věnovali. I to je dáno dnešní uspěchanou dobou. Pro rodiče je prioritou kariéra a práce, kde tráví mnoho času a když přijdou unaveni domů, potřebují si odpočinout. Nemají již dostatek energie, aby se věnovali svým dětem. Zjišťují, že již na to nemají nervy, aby se ještě učili s dětmi. Přitom stačí někdy jen málo. Dítěti stačí, když cítí, že je o něj zájem a pak dokáže velmi mnoho. Ve škole děti vzděláváme i vychováváme. Rodinu ale zcela nahradit nelze. Velmi nebezpečné pro dítě je, když rodič doma řekne, že paní učitelka je...

Takový žák pak ve škole nemá úctu a je tak brán učiteli. Rodiče si vůbec neuvedomují, jak takovým prohlášením dítěti uškodí. Myslím si, že ještě stále je na vesnici morálka lepší než ve městech. Proto i to, co je napsáno výše se nás týká trochu méně. Víím, že je zde ještě dost rodin, které si uvědomují, že čas, který věnují svým dětem, není zbytečný a že se jim vše jednou vrátí.

Ve funkci ředitele školy jsem již od roku 1996. Od té doby se mnohé změnilo. Když jsem ve Vlkoši začínal, měli jsme ve škole 108 dětí. Z toho bylo 48 ze Skoronice. Ještě v roce 2002 byl počet žáků 98, z nichž bylo ze Skoronice 38. Pak nastal prudký pokles až do roku 2007, kdy jsme měli jen 61 školáků. Skoronice byly ale zastoupeny 29 žáky, což byla téměř polovina. V dalších letech nastal obrat k lepšímu. V tomto školním roce máme 77 dětí, 27 je ze Skoronice. Změnil se také vzhled naší školy. V roce 2010 proběhla výměna oken a vstupních dveří i zateplení celé budovy. Také interiér celé školy je pohledný a neustálá obměna přispívá k estetickému citění žáků. Velkou výhodou je naše počítačová učebna. Umožňuje přístup k PC všem žákům a tím se velmi zvyšuje počítačová gramotnost, která v dnešní době patří k samozřejmosti.

Každý rok pořádáme nějakou charitativní akci. V tomto školním roce to byla „Adventní kavárna“. Zisk byl ve výši 4 600 Kč. Většina této částky směřovala hnutí Stonožka. Tato akce byla důležitá i z hlediska spolupráce školy a rodičů. Měla velký úspěch, a proto ji asi před vánoci zopakujeme.

Mgr. Břetislav Junášek, ředitel ZŠ a MŠ Vlkoš

Úspěšný soutěžní rok nejen pro skoronské žáky ZUŠ Vracov

Letošním rokem byla vypsána Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy Národní soutěž pro hudební obor Základních uměleckých škol v oborech dechové nástroje, hra na cimbál, komorní hra s cimbálem, hra žákovských orchestrů a cimbálových muzik. Naše škola se zapojila do soutěže v oborech u nás vyučovaných.

Píle žáků a podpora ze strany jejich rodin přinesla své ovoce hned v okresních kolech soutěží. Do Okresního kola soutěže v Hodoníně byli ze Skoronic vysláni **Eliška Lungová, Sabina Ingrová a Ladislav Menšík** ve hře na zobcovou flétnu. Tito *tři stateční* získali nádherná umístění. Sabina Ingrová získala 2. místo. Eliška spolu s Ladíkem si vybojovali postup do Krajského kola konaného v Ivančicích. Zde putování Elišky skončilo čestným uznáním I. stupně. Nevídaného úspěchu dosáhl Ladislav Menšík, který vybojoval 1. místo. O to větší radost byla, když mi večer přišla SMS od pořadatele soutěže, že Ladík získal postup do Ústředního kola v Kladně. Zde odborná porota ocenila Ladíkovu hru na 3. místo s tím, že první místo se rozhodla porota neudělit.

Nutno podotknout, že je to poprvé v historii školy, kdy se žák Základní umělecké školy Vracov ve hře na zobcovou flétnu probojoval tak vysoko. Vždy skončilo snažení žáků školy na okresní úrovni.

Spolu s těmito třemi skoronskými rodáky se účastnili Okresního kola soutěže také žáci z Vracova, jmenovitě: Kateřina Tužilová – 1. místo, Ema Polášková – 1. místo, Viktor Mezihorák – 2. místo, Markéta Smejkalová – 2. místo, Daniel Fridrich – čestné uznání.

Další úspěšnou třídou na ZUŠ Vracov je cimbálová třída paní ředitelky Martiny Krigovské. V Krajském kole svou cestu soutěží ukončila Pavlína Varmužová 3. místem. V Ústředním kole získaly Kateřina Harnošová – 1. místo, Petra Martinková – 2. místo. V oboru Komorní hra s cimbálem získala cimbálová dua 1. místa, jmenovitě: Gabriela Moravčíková a Kateřina Harnošová, Petra Martinková spolu s Pavlou Varmužovou.

Aby těch soutěžních úspěchů nebylo pro letošní rok málo, vydali jsme se spolu s žáky a paní učitelkou Šimkovou na soutěžní přehlídku ve hře na zobcovou flétnu „*Teplické flautohry 2012*“ pořádané konzervatoří Teplice v Čechách. Zde získali Ladislav Menšík a Eliška Lungová 2. místa, Kateřina Tužilová, Markéta Smejkalová a Ema Polášková čestné uznání I. stupně.

Naše soutěžní úsilí by nebylo ničím, kdyby se žáci neměli o koho „opřít“. O skvělý hudební doprovod se ve všech případech staral pan učitel Tomáš Marček, kterému patří naše velké poděkování!

Když se zamyslím, co mi přineslo v letošním roce největší uspokojení, není to snad, že žáci skvěle reprezentovali školu, svého učitele a svou obec, ale hlavně mít možnost pozorovat děti, jak z nich rostou velcí malí muzikanti!

Nezbývá, než popřát všem šikovným žákům nejen zdejšího detašovaného pracoviště hodně úspěchů v dalším muzicírování.

Pokud máte zájem se seznámit s naší školou blíže, navštivte naše webové stránky na adrese **www.zusvracov.cz**, kde naleznete spoustu informací a bohatou fotogalerii.

M@rtin Fukan, učitel ZUŠ Vracov

Prázdniny klepou na dveře a my, všichni školkou povinní, je vyzýváme, ať konečně vstoupí... Po tak náročném školním roce je třeba odpočinku. Nejen nám, pedagogům, ale i dětem.

Letošní „akční“ děti daly zabrat. Ještě štěstí, že paní učitelky ve školce mají oči i vzađu, pár rukou navíc a vrtuli. Snad díky tomu, i přes veškeré nesnáze, jsou pokroky dětí vidět.

Radost máme z našich školáků, kteří opravdu vyspěli a do školy rozhodně patří. Sice je potřeba ještě sem tam něco doladit, ale léto a prázdniny dělají zázraky, a pak hurá do školních lavic. Nadšení tu je, tak ať vydrží!

Během školního roku v naší mateřské škole pořádáme různé akce a taky se účastníme akcí v okolí.

Třikrát nás pobavily a poučily pohádky divadélka Rolničky, kde moudrý krteček vyřešil bezpočet problémů svých nezbedných „kolegů“.

Prosinec vždy přinese mnoho překvapení a ani u nás tomu nebylo jinak. V sále Obecního domu děti zcela pohltily působivé představení herečky Evy Hruškové. Přišel i Mikuláš s obávaným čertem, který si opět odnášel svůj pekelný pytel prázdný. A jak jinak mohl být kalendářní rok zakončen než zaslouženou vánoční nadílkou a příjemným posezením s rodiči a příbuznými u našeho vánočního stromku.

V lednu jsme zažili netradiční vystoupení pana Hrušky z Brna, které svým názvem „Žádný strach“ trochu klamalo. Bylo to moc zajímavé a těšíme se, že zase přijede.

A přijel k nám i kouzelník Valdini! Nechal zmizet různé předměty a dokonce i pochválil naše kouzelnické učně!

Zajímavým zpestřením bylo fotografování ve fotbalových dresech, což potěšilo nejen malé fanoušky blízkého se mistrovství Euro 2012.

V březnu bylo provedeno u dětí screeningové vyšetření zraku speciálním přístrojem, které odhalilo u některých dětí vady. Ukázalo se jako přínosné, proto se zřejmě bude opakovat.

Rádi jsme přijali pozvání ZŠ Vlkoš na jejich akci „Žáci mají talent“. Nadané děti od nás sklídily obdiv a potěšilo nás, že mezi oceněnými byli i naši „absolventi“. Budoucí prvňáčci byli také pozváni, aby jeden den zasedli do školních lavic a vyzkoušeli si, jaký je to pocit být opravdovým školákem.

Jarní měsíce byly plné nejistoty a napětí. Jedním z důvodů byla třídní návštěva ČŠI, která sledovala a hodnotila výchovně-vzdělávací práci, bezpečnostní a hygienické podmínky. Jsme upřímně rádi, že to máme za sebou.

K naší lítosti se nemohlo kvůli nemoci některých dětí uskutečnit připravené veřejné vystoupení k svátku maminek. Tak zase příště.

S koncem školního roku nám záznatně vyšlo počasí na zahradní akci – zábavné odpoledne ukončené táborákem a nezbytným opékáním špekáčků.

Štěstí jsme měli i týden nato, kdy jsme jeli na výlet vlakem do Vracova. Povezili jsme se mašinkou,

děti se svezly na kolotoči a podívaly se na krmení kaprů v jezírku. Pak přišel čas na řízek, na který byla chuť už na nádraží.

V altánu farní zahrady jsme vybavili zásoby a měli jste vidět ty boule za ušima! Po obědě fotbálek a hurá na nádraží. Do školky jsme dorazili tak akorát, než se rozpršelo. I nanuk jsme stihli!

Téměř poslední akcí školního roku bylo slavnostní rozloučení se školáky, kde budoucí prvňáci předvedli, že je žádná tréma nezaskočí a vychutnali si „svou akci“ včetně posezení s pohoštěním pro rodiče a příbuzné.

Jsme pyšné na to, že se nám konečně podařilo dovybavit třídu a jídelnu novým nábytkem (za finanční pomoci zřizovatele), který nám dle našich vlastních návrhů vyrobil pan Petr Holcman.

Ze sponzorského daru jsme pořídily do třídy LCD televizi a monitor k PC.

Už je toho dost za námi, ale ještě není konec. Dlouho volají po výměně okna a dveře a taky zahrada potřebuje rekonstrukci. Tak snad se dočkají. Přejeme to dětem i sobě.

Anna Kůřilová, Gabriela Šťastná

Založení školy ve Skoronicích

Do prvního září (1901) pokročila stavba tak dalece, že v ten den přikročeno k slavnosti svčení.

Vystoupil p. nadučitel J. Gabriel a slovy úchvatnými a srdečnými chválil občany Skoronické za jejich obětavost, vybízaje mládež školní, která pilně do Vlkoše docházela, aby tím pilněji navštěvovala školu domácí. Kéz se tak stává! Pan stavitel pro churavost jen krátkou řečí odevzdal klíč p. starostovi, Fr. Vašíčkovi, který p. staviteli poděkoval za krásnou budovu.

Církevní slavnost skončena sv. požehnáním v kostele. Načež následovala hostina pro hosty pozvané. Při ní p. c. k. okr. hejtman pronesl připitek p. staviteli na počest a při odchodu vyslovil občanům Skoronským pochvalu za to, že ještě nikde nestavěl školu tak lehce jako zde, čehož jim bude pamětliv.

Politování hodno jest, že mezi občany byl také někdo, kdo snad z osobních příčin na školu nevražil, což ukázal tím, že večer před svčením školy pamětní desku na chodbě ve zdi zasazenou třikrát probodl.

Fotografie skoronských žáků Národní školy z roku 1919: Uprostřed sedí nadučitel Bedřich Kráčmer. Na fotografii poznala Marie Rybová čp. 15 svoji matku Marii roz. Vašíčkovou, nar. 1909 /horní řada stojících děvčat, druhá zprava/.

Ze života školy v letech 1901 – 1940

V měsících únoru a březnu (1903) vyskytovaly se případy spalničky, které za obět vyžádaly si několik životů dětských, mezi těmi jedné pilné žákyně I. odd. Marie Šnajdrové, dcery Jos. Šnajdra, dom. čís. 62.

V roce tomto (1906) objevilo se opět mnoho kroužků prsteníka na stromech ovocných. Dohodnuv se o odměnu za sbírání těchto kroužků s obecním představenstvem vybídnul učitelský sbor žáky ku sbírání vajíček tohoto škůdce. Na tento pokyn nasbíráno celkem 7162 kroužků, za něž obec vyplatila 14 K 32 h. Na zvláštní myšlenku přišel přitom jeden žák, že totiž z některého kroužku velkého možno učiniti dva!

Strupovitost

Koncem školního roku 1910/11 postížen byl žák I. třídy Jan Lunga z čís. 92, zvláštní strupovitostí. O prázdninách rozšířila se nemoc ta i na jiné děti jakož i na dospělé. Strupy byly po celém těle, zvláště na obličeji a rukou. Viděl jsem, že dítě pozbylo i nehty na prstech.

Zatmění slunce

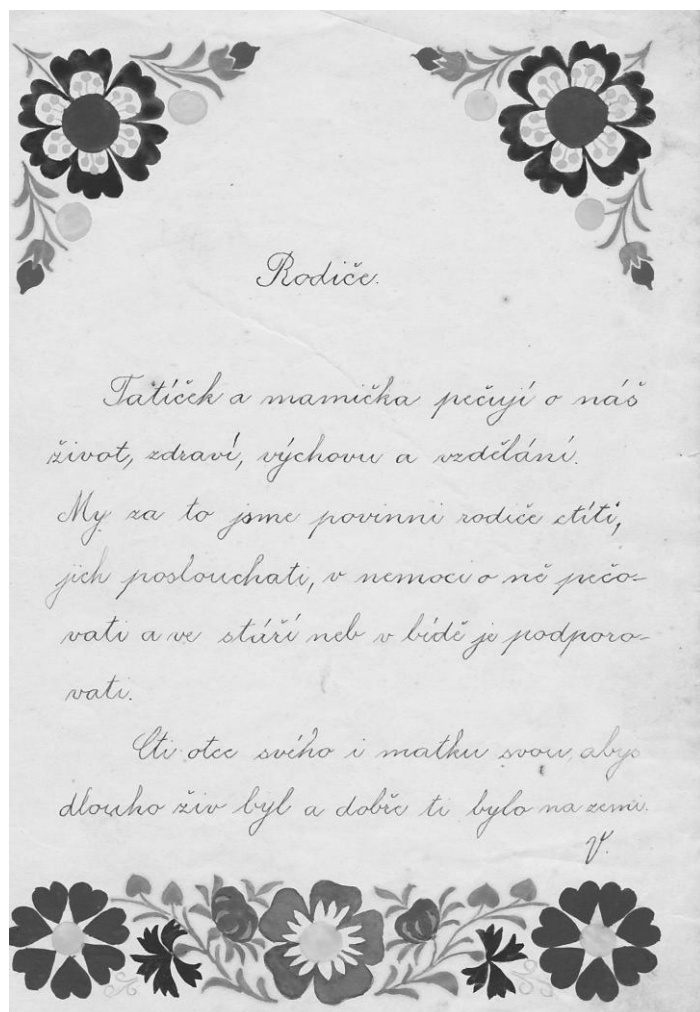
Svědky řídkého, ale úchvatného úkazu přírodního byli jsme 17. dubna 1912. Toho dne viděli jsme kruhové zatmění slunce. Ozbrojeni začaděnými skly pozorovali jsme se žáky, jak slunce znenáhla se zatemňovalo a jak opět zatemnění ubývalo. Na ptácích bylo pozorovati jakýsi rozruch a bázeň. I ti drzí vrabci na školní střeše byli pokornější.

Pěstování bource morušového (1921 – 1922)

Vajíčka dostali jsme od hedvábnického spolu z Čech. Hlavní překážkou chování tohoto pro hedvábnictví důležitého živočicha jest úplný nedostatek moruší v obci. Listí muselo se donášeti z Milotic, Vracova, Vacenovic a Žadovic.

Památníčky na škol. výstavu do Ameriky (1928 – 29)

Zemskou škol. radou požádána správa školy, zda by nemohla zaslati podobné památníčky jako na výstavu soudobé kultury v Brně na výstavu do Ameriky. Koncem škol. roku zaslány dva, jež pracovaly žákyně Cecilie Plachá a Lud. Lungová ve II. tř. u tř. učitele Fr. Hlaváče.

Školní výlet (1928 – 1929)

V Lednici v době 4 hodin prohlédnut park, skleníky a turecká věž, na niž všichni vystoupili, aby se rozhlédli po okolí a rosarium...

Oslava 28. Října (1932)

27. října v předvečer státního svátku vyzdobena byla škola a večer rozžaty ve všech oknech lampiony.

Vánoční žakovská besídka (1932)

22. prosince uspořádána byla ve škole „žakovská vánoční besídka“ u stromečku i pro veřejnost. Po velmi zdařilém programu rozdány dětem dárky, jež (si) posílali: samy, příbuzní, či známí a ze školy. Z fondu podělely všechny děti: pohádkovými knížkami (1. tř.), povíd-

kami, sešity (4.–5.) a knihami „Babička“ (6.–8.). Všichni žáci dostali též plný sáček nadílky: cukroví pečeného z naturalií, jež si děti samy přinesly a žákyně 6–8 š. r. v dom. nauce upekly, fiků, ořechů, jablíček, a to z dotace školní. Po programu podáván všem čaj s citronem.

Loutková divadla (1935 – 1936)

Učitel náboženství p. Al. Tkadleček zapůjčil loutkové divadlo a děti zahrály dne 26. XII. „Vánoce v myslivně“, k narozeninám prv. presidenta dne 7. a 8. III. „Pohádka o našem Honzovi“... Na vstupném vybráno 16.60 + 91.05 Kč; čistý zisk věnován na školní potřeby.

President republiky na Moravě (1936)

Dne 19. Června o 19 hod. 45 min. projížděl vlašským nádražím president republiky p. dr. Ed. Beneš s chotí. Děti v krojích a s praporky utvořily na nástupišti špalír.

Prázdná (1937)

Na den 8. září (místní svátek posvěcení chrámu) udělila místní školní rada se svolením okres. školního výboru prázdná jako v roku loňského.

Elektrické osvětlení

Dne 17. listopadu (1937) zařízení v I. tř. elektrické osvětlení se třemi žárovkami za 287.35 Kč.

Vojáci ve škole

Od 27. září do 22. října (1938) bylo v obci ubytováno vojsko, zvláště hodně koní. Ve škole zřízena v kanceláři kancelář vojenská a ve školní kuchyni místnost pro vojenského lékaře. Ve škole uložena též i obecní nosítka a lékárnička pro civilní protiletectvou obranu (CPO).

Jízda vpravo

Dne 18. března (1939) byla zavedena jízda vpravo. S dětmi konány za tím účelem časté zkoušky v chůzi po silnici, vyhýbání a předjíždění.

Zapečetění kroniky (1940)

Podle nařízení ministerstva školství a nár. osvěty byla tato kronika (jako vůbec všechny kroniky) zabalena a zapečetěna.

Vzpomínky na školní roky

Ve skoronském nářečí vyprávěla Marie Rybová, roz. Kučerová, z čp. 15, v červenci letošního roku zapsala Marie Holcmanová.

Do první třídy sem začala chodit ve skoronské škole, prvního září třicátého osmého roku. Šla sem tam z našů mamků, bála sem se, jak všecky děcka. Pamatuju si, že sem nebyla v kroji, v kerým zme denně chodily, ale měla sem na sobě károvaný šaty, na tú dobu velice pěkný a byla sem ostřihaaná na panenku, do kulata. Bylo nás prvňáků sedum – Indra Lungůj, Jenda Kozákůj, Jirka Vašíčkůj, Bolin Kristůj, Mila Fridrichova, já a Zdeňka Presova z Vlkoša, tady z hraniček.

Byla s nama ve stejném roku narozená aj Květa Šmídová, Frolišova, ale tá se odstěhovala před začátkem školního roku k tetce Anči do Pezinku a tam ostala bývat, dom už se nevrátila. Dycky zme se ptali, kdy za nama dojde – až přej porobijů, říkali.

V první třídě zme se učili tyto předměty – matematiku, češtinu, psaní, zpěv, tělocvik, ruční práce a kreslení. Náboženství bylo povinný, chodil do něho každý, žádný přihlásky se nevypisovaly tak včil. Učil nás velebný Barák a všechno nám dokázal vyložit velice zajímavě. Dyž zme byli hodní a poslouchali, tož doněsł ze školní hůry svatý obrázek, takový větší, zarámovaný a podle nich nám to učivo vykládal. A zajímavě! Ani zme nedutali. Ale dyž kluci zlobili, tož museli natahnout ruky, otočit jich dlaňama navrch, dat jich k sobě a velebný jim na ně poskládali knížky. Nemysli si, nebýl to žádný med, držet tři štvrtě hodiny ze pět knížek na dlaňach, ale příště už si to tí zlobivci rozmysleli a dali v hodině náboženství pokoj.

Učili zme se společně z druhů a třetí třídů, byla to dvojtřídka. Já ti řeknu, že tí učiteli to neměli tehda vůbec jednoduchý. Dyž měla učitelka za hodinu zvládnout tři ročníky, vysvětlit všechno, úlohu zadat a ešče aj vyzkoušet, já ti nevím, jak to všechno zvládla. Ale já si myslím, že zme se tehdy naučili víc než ty dnešní děcka. Hodně zme pochytili učiva aj tým, že zme poslouchali, co zadává učitel tým druhým ročníkom, co s nama seděli ve třídě. Nás učila v první třídě paní učitelka Žaroská, moc hodná a dobrá byla. Od druhé třídy nás začal učit řídící Hlavsa, ten neznášal

škrabopis ani dyž zme dělávali kaně. To se tak rozčilil, stránku vytrhl a poručil znovu napsat. V hodině zpěvu hrával na husle a dyž nekerý falešně zpíval, tož od něho dostál smyčcem po ušach. Býl hrozně přísný, ale naučil. Opravdu naučil. Dyž se rozlétl, tož paní řídící říkala – jó, tudle, von už zase řadí!

Já sem měla nejrači psaní a matematiku. Početnicu a slabikář sem ovládala, všechno sem měla hned spočítaný aj napsaný první. Naša Lida, moja sestra, dyž se ztekla, to začala na mě doma křičet – ty si chytrá, Mařo, ty to víš a já na to né a né dojít, akorát to nebudu umět, budu dělat na pokušení! Ale toto neměl řídící Hlavsa rád, jak negdo dělal na potvoru, udělal s ním jedna dvě pořádek.

Vyfackoval nebo vytáhal za ušiska. A nás ani nenapadlo doma si stěžovat, to by nám naši ešče přidali! Učitele zme ctili a nikdy zme na ně nenadávali. Dyž měl nekerý z nich narozeniny nebo svátek, tož zme natrhali doma v zahrádce kvítek a tema zme popřáli. V zimě zme udělali takovou papírovou knížku, jak dyž přání na otevírání, Zdeňka Presova tam neco namalovala a nekerý z nás to za celú třídu učitelovi předal.

Malovali zme všeci a rádi. V první třídě zme zkúšali jako první malbu ovoce. Jablíčka, hrušky, hrozny, ale nikdy zme si nemohli zpomnět, kolik zrnok hrozen má. Používali zme pastelky, né barvičky. Od tech by zme byli celí pořápaní. Pěkný výkrese byly všechny vystavený, visely na boční stěně ve třídě. Nám, děvčatom, se líbily aj ruční práce. Učily zme se háčky, očka, nejšikovnější byla zasěj Zdeňka Presova. Tá to měla hned hoto-vý, od mala šila doma se stařenků Šohajků šatečky pro panenky. Děvčico, než zme se naučily háčkovat, tož bylo pololetí. Tak nám to těžko šlo. Ve druhé třídě zme se učily plést. Zpomínky mám na to hrozný, protože mně dycky utékly oči a těžko se mně zpátky na jehlicu chytaly. Vlnu zme si kupovaly samy, aj jehlice, v Kyjově, u Brucknerů. Ve třetí třídě zme vyšivaly. Doněsly zme si každá materiál na zástěru a tú zme vyšivaly z křížků. Měla sem zástěru do hněda a křížky do fialova. Předloha byla tá, že zme si to tužků popsaly, každá podle svojí představy. Ve čtvrté třídě zme se učily vařit, neco lehkého. Recepty zme si psaly do zešita a doma zme to zkúšaly připravit. Pamatuju si, že v páté třídě už zme dělaly aj stříhy, na zástěrku, na halenku. Nekerý děvčiska na to vůbec nebyly šikovný a ani jich to nebavilo. Doněslo se bílý plátno, na to zme položily papír, namalovaly vzor a ustříhly, potom zme to jehlú zheftovaly a daly zme to na sebe. Tak se to zkúšalo. A u toho zme se nařhtaly...

Do školy zme chodili aj v sobotu, ale čtvrtok byl dycky volný. Vyučování začínalo o osmi hodinách. Na schodkách u hůry byl postavený zvonek, s tím se zvonila hodina. Trvala pětštyrycet minut. Prvňáci se učili enom dopoledňa, ostatní ešče měli hodinu po obědě. Na ten zme chodili dom. Ve škole se nevařilo, to zme doma pochytili, co bylo. Svačinu zme nosili v novinových papírech. Dovedeš si představit husí sádlo s chlebem nebo slaniny v novinách? Bylo to rozpuščený, sádlo nám téklo po prstách, měli zme ich umaščený, ale pojedli zme to. Co nám zbývalo? Potom zme to zapili čajem a nic se nám nestalo! Negdy zme si vzali ke svačině kúsek buchty makovéj nebo jabko a to zme zakusovali čím inším než chlebem. Ale šmakovalo nám. Byli zme vychovaní ve skromnosti, nebyli zme zvyklí si vymýšlat, v jídle ani v ničem ostatním. Né tajak včil. To se nadělá ze všeckým řečí!

Vedle tabule bývalo umyvadlo s ručníkem, museli zme se po přestávce umývat, aby zme nebyli zamažaní. Seděli zme ve starých dřevěných lavicách, po dvůch vedle sebe. Na pravéj straně lavice byl kalamář, do něho nám nalívali ingust. V něm se namáčaly péra, ty skřípaly! A tech špic, co zme polámali! Vepředu byla stahovací tabula, nad ňú visěl kříž. Podlaha byla dřevěná, nepřezůvali zme se, seděli zme celý vyučování v tech botech, v kerých zme došli. Šatny žádný nebyly a tož zme se vyslíkali ve třídě. Vzadu, vprostředu, stály veliký kamniska, do kerých se přikládalo uhlí a dřevěný polínka. To měl na starosti školník, ale nemožu si zpomnět, gdo to tehdá byl. Navrchu, v prvním patře, vedle třídy, byl kabinet a školní knihovna. V téj byly pohádkový knížky. Pamatuju si, že sem měla během školního roku vypoščený pětkrát Brůcky. Měli veliký desky a krásně byli ilustrovaní.

Během školního roku se dělávaly besídky. Mikulášská, Orelská nebo k Svátku matek. Hodně sem na tech besídkách zpívala, mívala sem sóla. Pan řídící Hlavsa mě doprovázel na husle, byl výborný muzikant a zpěvák. A já mám do dneška v paměti písničku, kerú sem zpívala všeckým maminkám právě na jednéj z tech besídek: Bůh mi dal maminku, jako květ na jaře, že bych ji zlíbala celičkou na tváře. Celičkou na tváře, jako dvě znamínka, že byla pro mě ta nejhezčí maminka! Temu by se včil tí mladí smíli, ale za nás to tak bylo. Zpívali a recitovali zme od radosti, aby zme ukázali, co umíme a čemu zme se naučili.

Chodívala sem do školy ráda a těšila sem se tam. Nejvíc na paní učitelku Žaroskú. Ale aj na pana řídícího Hlavsu mám pěkný zpomínky. A su jim obům vděčná za to, že mě teho tolik naučili.

Prázdniny a dětství

Tuto kapitolku možno nazvat i obráceně – Dětství a prázdniny. Nechci vyprávět o příhodách kladných či záporných, ale rád bych vykreslil onu božskou volnost a radost v tak dlouhé době, jakou se nám tehdy prázdniny zdály. Bývaly často „narušené“ rozkazem rodičů pomáhat při všelijakých pracích doma nebo na „rolí“.

Prázdniny a v podstatě celé své dětství jsem prožíval většinou s Vaškem Šnajdrem a Pavlem Zajcovem. Vašek byl z našeho konce, z čísla 47, u nich bývalo naše „eldorado“. Pavel bydlel sice u kostela, ale táhlo ho to ke stařence Vašíčkové na dolní konec dědiny, kde se v čísle popisném 73 narodil. Kolem nás se „motaly“ děvčata Brázdovy z čísla 9 nebo Vaškovy sestry, Hedva a Jarka, našimi kamarády se stali i mladší kluci Pavel Holcman a Lojza Brázda. Hrávali jsme si na vojáky a upotřebovávali jsme škálu doma vyrobených šavlí a pušek, dělávali jsme „veřejná cvičení“, hráli jsme se na četníky a zloděje, na to, co nám zrovna napadlo. Málokdy jsme se spojovali s Baráčákama nebo Pastvičákama, jedině na pastvě nás, kluky i děvčata z celé obce, sbližovaly stejné povinnosti a vnucená péče o to, aby husy nešly do „škody“. Když nás majitel poškozené kultury na místě chytil, obyčejně nás sešlehal bičem nebo po požalování doma jsme dostali pár facek, někdy i bití řemenem. A my jsme věřili, že jedině tak je to správné, neboť jsme vinu, těžkou vinu za zanedbání povinností cítili. Když se páslo poblíž Dárků nebo Hlůžek, svádělo to mnohé kluky – často z návodu děvčat – k pychu, chození na jablka, hrušky, skoré slívy či ryngle. Stačilo, když někdo požaloval a byla z toho opět nemilá aféra s liskanci.

Na pastvu se husy vyháněly ráno v pět a páslo se ne celé dvě hodiny. Večer tato povinnost nastala znovu, od šesti do osmi, někdy i déle, do tmy. Mladí pasáci – začátečníci, chodili často domů s pláčem, to proto, že se jim husy „zamňatly“. Nevěděli, že se jim zase samy „rozmňatou“, když se mezitím mezi sebou poperou. A tato husí válka byla často doprovázena pasákovým velikým nářkem. Ten, když to poprvé zažil, myslel, že se husy k smrti „uglvou“. Mnohem těžší to měli ti, kteří pásali husy domácí a k tomu ještě „kmocháckovy“ nebo cizích lidí. Ti museli být zvlášť pozorní, než si obě stáda na sebe zvykla. Tito pasáči měli ale obrovskou výhodu – na konci prázdnin dostali od cizích za pasení odměnu. Za „stárku“, tj. matku, deset korun a od housete dvě až pět korun, podle toho, jak byl majitel štedrý a bylo-li pasení po celou sezónu bez „maléru“. Ke každému pasení dostával pasák krajíc chleba se sádlem nebo makovou buchtu. U dolních Šmídů, v čísle 85, mazali často chleba medem. Pokud byla večerní pastva blízko Hrubého potoka, spojovala se mnohdy s koupáním.

Obyčejně tehdy, když jsme přes den pomáhali při žňových pracích a nemohli jsme se koupání přes den věnovat. Koupání bývalo doprovázeno odpočinkovými siestami, při nichž jsme v zátíší Hrubého potoka chytávali ryby. Buď hrncem beze dna nebo i na udice vlastní výroby. Ryby nebývaly velké – kolem patnácti až dvaceti centimetrů dlouhé – ale sem tam jsme si na nich doma pochutnali. Někdy jsme si na ty menší rybičky udělali oheň v Lungové zmore a vařili si rybí polévku. Tu jsme pak jedli s chlebem a rybky jsme pojídali uvažené se střevama, i s ploutvemi, celé. Při koupání a chytání ryb jsme nemívali pokoje. Nesmlouvavá postava starého „Dambůrka“ – hotaře Jakuba Plachého – nás honila, kde mohla. Trávu na potoku jsme nesměli šlapat, měly ji koupenou vdovy a staré panny pro své kozy. Na ovoce jsme nesměli, do vinohradů taky ne. Strýc Plachý po nás uměli šikovně házet „čaganem“! Ten se nevyzpytatelně točil ve vzduchu jako bumerang a kolikrát jsme ránu cítili na svých zádech. Když jeden rok hotařovali starý Jan Marada, toho jsme se tak nebáli. Neuměli „utékat“ ani „házat“. O to víc ale chodili žalovat a to bývalo pro nás mnohem horší.

Pomáhali jsme i ve žních a naše pomoc nebyla ledajaká. Od pěti let jsme podávali obříska při vázání obilí do snopů, v deseti, ba i dříve, jsme už dávali hromádky na obříska a dokonce jsme i za sekáčem odbírali. To už byla práce náročná, pro dospělého. Ve žních byla každá ruka dobrá, žně byly „finišem“, záležitostí celých rodin a prakticky celé obce. K někomu jezdili vypomáhat i „měšťáci“, což byli příbuzní a známí, žijící v různých městech naší republiky.

V době prázdnin nás zaměstnávali naši rodiče i jinými pracemi. Chodili jsme „ščigat“, tj. ulamovat mák, doma jsme ho při deštivém počasí vytřípali. „Zbírali zme oharky“, „lámali chrásti“ pro kačeny a prasata, chodili na trávu, na „osák“...

Prázdniny byly ale určitým dílem věnované i sportu. Se staršíma klukama jsme si dělali tzv. „papunce“. Byla to „guča“ novinového či jiného měkkého papíru, napěchovaná do horního konce ženské punčochy, takže „papunec“ byl zprvu dosti pružný a jakž takž nám připomínal skutečný „kopačák“. Kopali jsme s ním raději než s nějakým malým, gumovým. Papunec vydržel do té doby, než se někde namočil nebo než ztratil svoji pružnost. Hrávali jsme v dědině, u Šnajdrového. Za branku nám sloužila jejich vrata a vrata protějščího domu, kde bydleli Šindlerovi, zvaní „Franáckovci“. Poněvadž na návsi byl neustálý provoz koňských a kravských potahů, museli jsme hru na „hřišti“, které bylo napříč návsi, často přerušovat. Šli jsme raději hrát na Lúky, které tehdy sloužilo jako hřiště školní a zároveň jako orelské hřiště volejbalové. Hrávalo nás hodně, bývalo nás až na dvě jedenáctky. Nás, mladší, ti starší v případě potřeby dávali

stranou a já jsem se hned po slavném finále ČSR – Itálie roku 1934 na mistrovství světa, dal na řemeslo hlasatelské... Jen tak z recese jsem vykřikoval pohotově průběh zápasu, kluky jsem pojmenovával slavnými jmény našich internacionálů: Jakub Lunga /nar.1923/ byl Puč, Vašek Šnajdr /nar. 1924/ Čambal, jeho spolužák Pavel Zajcov samozřejmě Zajíček. Já jsem si vysloužil čestný pseudonym Plánička, protože jsem se většinou stavěl do branky. I na tomto hřišti, na Lúkách, nás honili už vzpomenuť hotař Jakub Plachý. To proto, že jsme šlapali obecní trávu, když neposlušný balón lítal mimo pomyslné lajny. Ale bývalo nás fotbalistů moc, tak si na nás strýc „Dambůrek“ taky moc netrouflí a žalovali starostovi Šindlerovi. Ten to dali vybubnovat a my všichni sborově – v počtu asi dvaceti hochů – jsme táhli před jejich dům, starostu vyvolali a tvrdě jsme na něho jako na představeného obce doráželi, „kde že teda máme kopat“, když v Miloticích a jinde dává obec na hřiště místo?

Asi v roce 1935 jsme chtěli vytvořit klukovskou jedenáctku a začali jsme si skládat peníze na „opravdový“ vlastní kopací míč. Byla nás vybraná parta jedenácti kluků, nejstarší byli spolužáci Vítek Křížka a Slávek Fridrich, oba narození v roce 1922. Měli jsme už našetřených asi třicet korun, ale to bylo na míč a zamýšlené dresy dost málo. A tak se celá „jedenáctka“ v dobrém usnesla, že za těch třicet korun si nakoupíme „buřtu a sodovek“. Stáhli jsme se do „huličky“, mezi Seklovo a domek Terezy Válkové, tam jsme seděli „na dřevách“ a chodili jeden po druhém do hospody ke Goliášovi. Nosili jsme na střídačku buřt a sodovky, kilo buřtu stálo tehdy čtyři koruny. Až jsme celých třicet korun „probunžirovali“, byli jsme tak přejezení a přepití, že někteří obsah zrovna na místě „vraceli“. Sen o samostatné jedenáctce se tak rázem v jednu deštivou, červencovou neděli, rozplynul.

Všechny tyto vzpomínky mně jdou na mysl, když chodím „na špacíry“ po vesnici i mimo ni, po všech jejích uličkách a mezích okolo. Se slovy Jana Herbeny si často říkám: „Jdu domů a má mladost mi běží naproti“. Přitom oním slovem „domů“ není myšlen jen rodný dům, ale celý katastr, známá místa za potokem, ve Vinohrádkách, na Dárkách... Tam cítím tu mladost nejvíce.

Rukopisná práce MOJE VZPOMÍNKY, sepsaná v roce 1984 místním kronikářem a regionálním historikem Vojtěchem Holcmanem. Z kapitoly číslo 6 – Prázdniny a dětství – a kapitoly číslo 7 – Sport – vybrala a sestavila Marie Holcmanová.

POHŘEBNÍ SLUŽBA

SOBEK & FILIPOVIČ

www.sobek-filipovic.cz

tel.: 518 612 235
mobil: 724 238 407
Zlatá ulička 231, Kyjov

SLUŽBA
24 hodin
DENNĚ

VARI
POWERED by **HONDA**

MALÁ ZEMĚDĚLSKÁ • ZAHRADNÍ • KOMUNÁLNÍ TECHNIKA

Prodej • Servis • Opravy

Radomil Ingr

Skoronice 139, 696 41 tel.: 518 625 841, 602 562 940

Pavel Slezáček

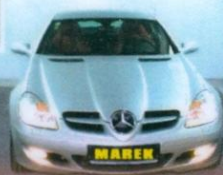
696 41 Skoronice 180
telefon: 518 625 836
mobil: 603 865 598

PODLAHÁŘSKÉ PRÁCE

- lepení antistat. podlah, PVC, korku podlahového i obkladového
- vyrovnávání podlah samonivelační hmotou
- pokládka plovoucích podlah
- lepení koberců na stěny
- výběr materiálů podle vzorníků

AUTOLAKOVNA MAREK

sikkens

Jiří Marek
Skoronice 26

602 554 395

autolakovna.m@atlas.cz

Zemní práce

Jiří Vašíček

Traktorbagry JCB 3CX,
pásový minibagr JCB 8027,
UNC, LIAZ, AVIA

Nabídka služeb

- ❖ terénní úpravy, svaňovací práce
- ❖ demoliční a bourací práce
- ❖ výstavba a opravy komunikací
- ❖ výkopy bazénů, vjezdů, vodovodních a kanalizačních přípojek
- ❖ doprava sypaných materiálů – písky, štěrky, drtě, recykláty, kamení, zemina, ornice, betonové směsi
- ❖ přistavení kontejneru – odvoz

Tel.: 602 783 427

E-mail: jiri.vasicek@tiscali.cz

Jiří Vašíček, Vlkoš 109
696 41 Vlkoš u Kyjova

VINAŘSTVÍ JOSEF DUFEK
SVATOBORSKÝ SKLÍPEK

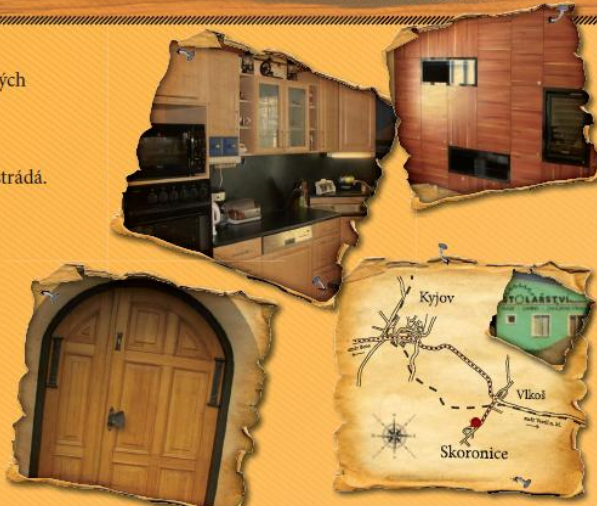
STOLARSTVÍ HOLCMAN

Stolařství Petr Holcman
Skoronice (za obchodem)
696 41 Vlkoš u Kyjova
tel.: 518 625 012, mobil: 602 536 295
e-mail: holcmanp@seznam.cz
www.stolarstvi-holcman.cz

Stolařská dílna, zabývající se výrobou rozličných druhů nábytku a doplňků ze dřeva Vám nabízí své služby. Léta praxe a zkušeností jistě oceníte. Projeví se především na kvalitě i pečlivosti, jež v dnešní době mnoho lidí postrádá.

Přesvědčte se sami a kontaktujte nás.
Nábytek na míru. Kalkulace zdarma.

kuchyně • obývací stěny • kanceláře •
dveře • zahradní nábytek • schody •
altány • šatní skříně komody • postele
• stropy • bytové doplňky a jiné

Lattenberg.cz

- ☐ Výroba a prodej rostlin
- ☐ Realizace a údržba zeleně
- ☐ Projekce a poradenství

Skoronice 186
696 41
Vlkoš

Po - Pá: 9:00 - 17:00
So: 9:00 - 11:00

+420 602 871 856
+420 607 919 482
+420 723 970 172

www.lattenberg.cz

Mgr. ZDENĚK INGR

revizní technik

- kontrola bezpečnosti plynových spotřebičů
- revize a zkoušky vyhrazených plynových zařízení

Skoronice 42, 696 41

IČ: 888 134 36

tel.: 774 028 200

KOSMETIKA

Jitka Veverková

Vlkoš 326

- kosmetické ošetření dle aktuálního stavu pleti
- barvení řas a obočí
- depilace

Provozní doba dle objednávek.

tel.: 603 219 713

Malování Jízdy králů

Vydala obec Skoronice v nákladu 200 ks, ve Skoronících 25.7.2012.
grafická úprava: Lukáš Plachý, foto: Václav Křížka, Miroslav Plachý, Jan Grombíř